

The Atmanand Prakash. REGISTERED No. B. 431.

શ્રીમદ્વિજયનન્દસૂરિસદ્ગુરુચ્ચો નમઃ

શ્રી

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

સેવ્યઃ સદા સદ્ગુરુ કલ્પવૃક્ષઃ

શ્રીમત્ સમ્યક્ત્વરત્નં જિનમત્તલ્લિતં જ્ઞાનરત્નં ગરિષ્ઠં
શુદ્ધ સદ્વત્તરત્નં ભવિજનમુલ્લં સારસંવેગરત્નમ્ ।
સદ્વાવાધ્યાત્મરત્નં ગુણગણલ્લિતં તત્ત્વસદ્બોધરત્નં
આત્માનન્દપ્રકાશો દધિપરિમથનાત્ વાચ્ચકાઃ પ્રાપ્નુવાન્તિ॥૧॥

પુ. ૧૪. } વીર સંવત્ ૨૪૪૩ માર્ગશિર્ષ. આત્મ સં. ૨૧. } અંક ૫ મો.

પ્રકાશક—શ્રી જૈન આત્માનન્દ સભા—ભાવનગર.

વિષયાનુક્રમણિકા.

નંબર.	વિષય.	પૃષ્ઠ.	નંબર.	વિષય.	પૃષ્ઠ
૧	શ્રી પ્રભુ સ્તુતિ.	૧૦૭	૬	જૈન ઐતિહાસિક સાહિત્ય.	૧૨૩
૨	શ્રી ગુરુ સ્તુતિ....	૧૦૭	૭	વર્તમાન સમાચાર.	૧૨૬
૩	વિચારનું સામર્થ્ય.	૧૦૮	૮	વિજ્ઞાપિત્રિવેણિ ગ્રંથ માટે અભિ-	
૪	શ્રી વીતરાગ સ્તુતિ.	૧૧૪	પ્રત્યે.		૧૨૯
૫	કર્મ મિમાંસા....	૧૧૫	૯	અંથાવલોકન.	૧૩૦

વાર્ષિક—મૂલ્ય રૂ. ૧) ટપાલ ખર્ચ આના ૪.

આનંદ પ્રીન્ટીંગ પ્રેસમાં શાહ ગુલાબચંદ લલ્લુભાઈએ છાપ્યું—ભાવનગર.

ધણીજ થોડીક નકલો બાકી છે.
જલદી મંગાવો.

તૈયાર છે !

વિજ્ઞાપિત્રિવેણિ.

(સંસ્કૃત ગ્રંથ)

(જૈન ઐતિહાસિક સાહિત્ય ગ્રંથ.)

આ અપૂર્વ ગ્રંથ જૈન ઐતિહાસિક સાહિત્યનો હોમને આવી જતવું પુસ્તક જૈનસાહિત્યમાં તો શું પરંતુ સમગ્ર સંસ્કૃત સાહિત્યમાં પણ હજુસુધી પ્રગટ થયું નથી. ઇતિહાસિક દૃષ્ટિએ આ ગ્રંથ ખરેખર મહત્વનો છે. તેમાં આવેલા વૃત્તાંત જૈન સમાજની તત્કાલિનસ્થિતિ-પર કેવું સરસ અજવાળું પાડે છે તે આ ગ્રંથનું અવલોકન કરે માલમ પડે તેવું છે.

આ ગ્રંથના સંપાદક શ્રીમાન્મુનિરાજશ્રી જિનવિજયજી મહારાજ છે. આઠ ફોર્મના ગ્રંથ ઉપર ૧૨ ફોર્મની પ્રસ્તાવના લખી જૈન ઇતિહાસ ઉપર ઉક્ત મહાત્માએ સારું અજવાળું પાડેલું છે. કિંમત. (કપડાનું પુકું) રૂ. ૧-૦-૦ (સાદુબાધડીંગ) રૂ. ૦-૧૪-૦ (અમારે ત્યાંથી મળશે.) પોસ્ટેજ જૂદું.

આ માસમાં નવા દાખલ થયેલા માનવંતા સભાસદો.

૧	લા. દોલતરામજી એન્ડ મુનીલાલજી હુશિયારપુર	પે. વ. લા. મેમ્બર.
૨	„ ગંગારામજી બનારસીદાસ અંબાલા	„
૩	„ જગતુમલ સદાસુખદાસ	„
૪	„ નરસિંગદાસ બુદ્ધામલજી ગુજરાનવાલા	„
૫	„ મોલેશાહ લામચંદજી	„
૬	„ ચેતરામજી ગોકલચંદજી	„
૭	„ હીરાલાલજી માણેકચંદજી લાહોર	„
૮	„ વેલીશાહ ગોપાલચંદજી શિયાલકોટ	„
૯	„ નાનકચંદજી હીરાલાલજી ગુજરાનવાલા	„
૧૦	„ સુંદરમલજી વસાંચીરામજી હુંશિયારપુર	„
૧૧	„ ફગુમલ દોલતરામજી અંબાલા	„
૧૨	„ મુનશીરામ કીશનચંદજી માંજાપટ્ટી	„
૧૩	„ ચંદનમલજી રતનચંદજી અંબાલા	„
૧૪	„ રામસરણદાસ રાધામલ	„
૧૫	„ મહારાજમલ રામચંદજી અમૃતસર	વી. વ. લા. મેમ્બર.
૧૬	„ શ્યામલાલ ગજાનન સરસા	„
૧૭	„ સાંદાસ પુરણચંદજી જંબુ	„

શ્રી આત્માનન્દ પ્રકાશ.

इह हि रागद्वेषमोहाद्यजिज्ञूतेन संसारिजन्तुना
शारीरमानसानेकातिकटुकटुःखोपनिपात-
पीकितेन तदपनयनाय हेयोपादेय-
पदार्थपरिज्ञाने यत्नो विधेयः ॥

પુસ્તક ૧૪] વીર સંવત્ ૨૪૪૩, માર્ગશીર્ષ આત્મ સંવત્ ૨૧. [અંક ૫ મો.

પ્રભુ સ્તુતિ.

સગૃધરા.

સાધો શ્રીધર્મ સર્વે સમકિત શુભથી અર્થ પામો ઉમંગે,
કામો પામો ૧અકામી ૨સુખદ પછી રહો ૩અંત્ય નિર્વાણસંગે;
એ ચારે ૪પૌરુષાર્થ પ્રકટિત કરતી વીરની ભાવના જે,
હો જો નિત્યે અમારે અતુલ ૫વિજયદા સાધને સર્વદા તે. ૧

ગુરુ સ્તુતિ.

ઉપજાતિ.

કટ્યાણના સાધન સર્વ આપે, અકાર્ય ને દોષ બધા ઉથાપે;
સન્માર્ગના જે કરતા સુધારા, પામો જયશ્રી શુરો અમારા. ૨

૧ નિષ્કામ-આસક્તિ રહિત. ૨ સુખદ-સુખ આપનારા. ૩ અંત્ય-
છેવટે. ૪ ધર્મ, અર્થ, કામ અને મોક્ષ-એ ચાર પુરુષાર્થ. ૫ ધણું વિજ-
યને આપનારી.

૧૦૮

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

વિચારનું સામર્થ્ય.

(લેખક-જગજીવન માવજી કપાસી—ચુડા.)

માનવ શરીર એ આત્માની સર્વોત્તમ શક્તિઓને ખીલવવાનું પરમ સાધન હોવાથી આત્માની જે જે સર્વોત્કૃષ્ટ શક્તિઓ છે, તે સર્વને પ્રયત્ન કરવાથી મનુષ્ય માત્ર કેળવીને ઉપયોગમાં લઈ શકે છે. પ્રત્યેક મનુષ્યમાં એક એવા પ્રકારનું સામર્થ્ય રહેલું છે કે જે સામર્થ્યની સહાયતાથી મનુષ્ય ગમે તે પ્રકારની ઈષ્ટ વસ્તુને તુરતમાં પ્રાપ્ત કરી શકે છે. આ ઉચ્ચ સામર્થ્ય મારામાં છે અને તમારામાં નથી, એવું કાંઈ નથી. પ્રત્યેક મનુષ્ય-સ્ત્રી, પુરૂષ, આખાલ વૃદ્ધ સર્વમાં તે સામર્થ્ય વસી રહેલું છે. જે મહાપુરૂષોએ આ સામર્થ્યને પોતાના અધિકારમાં લઈ તેનો યથેષ્ટ ઉપયોગ કર્યો છે, તેઓ ઇચ્છિત પદાર્થને સહજ માત્રમાં પ્રાપ્ત કરી શક્યા છે. અને હજી પણ જેઓ તે પ્રમાણે કરવાને પ્રયત્ન કરશે, તેઓ ઈષ્ટ હેતુને તુરત સફળ કરવા શક્તિમાન થશે. મનુષ્ય માત્રમાં અવર્ણનિય સામર્થ્ય રહેલું છે, તેમનામાં અગાધ શક્તિઓ રહેલી છે અને વિશેષમાં તેઓ મનુષ્ય મટી દેવ અરે દેવાધિદેવ થવાને લાયક છે; એમ “આત્માનંદ પ્રકાશ” ના સહવાસીઓને સુવિદિત છે અને વસ્તુતઃ એ સત્ય પણ છે; તેમ છતાં માનવસમાજ પ્રતિ આપણે દૃષ્ટિ કરીએ છીએ, ત્યારે આપણને સખેદ આશ્ચર્ય થશે કે સર્વશક્ત અને સર્વોત્તમ મનુષ્યવર્ગની કેટલી બધી શોચનિય દશા થઈ પડેલી છે. જીવનથી કંટાળી ગયલા, નિરાશ થયલા, ઉદાસ અને ચેતનહીન જણાતાં શું પેલા મનુષ્યો જ છે? કામ, ક્રોધ, લોભ, મોહ, મત્સર, અસૂયા આદિ દુર્ગુણોના ઉપાસક શું પેલા કહેવાતા સર્વોત્તમ મનુષ્યો જ છે? શારિરીક અને માનસિક એવાં અનેક વ્યાધિઓથી પીડાતાં શું પેલા સર્વશક્ત કહેવાતાં મનુષ્યો જ છે કે? અને સુખને પ્રાપ્ત કરવા માટે જીવતોડ પ્રયત્ન કરતાં પણ પેલા મનુષ્યો જ છે કે? હા, ભાઈ, તેઓ મનુષ્યો જ-સર્વોત્તમ-સર્વશક્ત મનુષ્યો જ છે. મનુષ્યમાં ગમે તેવી અને ગમે તેટલી ઉચ્ચ શક્તિઓ રહેલી હોય; પણ જ્યાંસુધી તેનો સફળઉપયોગ કરવામાં ન આવે, ત્યાંસુધી કદિ પણ ઈષ્ટ હેતુને સફળ કરી શકાય નહિ. માનવસમાજ પોતાના અપૂર્વ સામર્થ્યને વિસરી જવાથી જ તેની અવનતિ થઈ છે. સામર્થ્યના વિસ્મરણથી શું અને કેવા પ્રકારની અવનત દશા થઈ, તેનો વિચાર કરીએ તો આપણને સ્પષ્ટ સમજાશે કે આર્યોએ પવિત્ર માનેલા ગૃહસંસારમાં ઘણું સ્થળે પતિ-પત્ની વચ્ચે, પિતા-પુત્ર વચ્ચે, ભાઈ-બહેન વચ્ચે અને સાસુ-વહુ વચ્ચે અપ્રીતિ-

વિચારનું સામર્થ્ય.

૧૦૮

ના બીજા વાવેલાં જોવામાં આવશે; સંસારનો ત્યાગ કરી થઈ ગયલા વૈરાગીઓમાં એક બીજાથી મોટા કહેવરાવવાની અને શિષ્યો વધારવાની ઉગ્ર લાલસાથી તેઓ વચ્ચે પણ કલેષ પ્રસરાયલો જોવામાં આવશે; વ્યાપારના સ્થળ બજારમાં જૂઓ તો વ્યાપારી વર્ગમાં ભાગ્યેજ સંપ હશે; કોન્ટ્રેસો, કોન્ક્રેસો, મંડલો, સમાજો અને જ્ઞાતિબંધનોના જૂદા મતો, જૂદા વિચારો માલુમ પડે છે. ઉચ્ચ આચાર અને વિચારનું જાણે અસ્તિત્વજ ન હોય, એમ જણાય છે. જીવનની આવી નિરૂપ-યોગી દોડધામ અને અન્ય જીવોના અકલ્યાણના વિચારથી માનવસમાજનું અધઃપતન થયું છે—સામર્થ્યનો આવી રીતે દુરૂપયોગ થવાથી માનવસમાજની અવનતિ થઈ છે. આપણામાં શું સામર્થ્ય રહેલું છે અને તેને કેળવીને કેવી રીતે ઉપયોગમાં લઈ શકાય તે વિષે વિચાર કરીએ અને ઉન્નત દશાને પ્રાપ્ત કરવા શક્તિ-માન થઈએ.

તમે વારંવાર પરમાત્મા, પરમેશ્વર, ઇશ્વર, ભગવાન આદિ શબ્દોનો ઉચ્ચાર કરો છો, પણ વસ્તુતઃ પરમાત્મા, પરમેશ્વર, ઇશ્વર કે ભગવાન એ શું છે, તેનો તમે કદિ વિચાર કર્યો છે ખરો? પરમાત્મા, પરમેશ્વર વિગેરે જે કહો તો તે તમારા માનવ શરીરમાં રહેલા આત્માના જૂદા જૂદા નામ માત્ર છે. આ આત્મા સર્વ સામર્થ્ય, સર્વ સુખ, સર્વ જ્ઞાન અને સર્વ વૈભવનો અનંત મહાસાગર છે. તીર્થંકરો, સિદ્ધભગવાનો અને કેવલજ્ઞાનીઓએ આ આત્મામાંથીજ અખંડ અને અવિનાશી સુખનો અનુભવ કર્યો છે અને હજીપણ કરે છે. આ જગતમાં જે જે સામર્થ્યવાન, અપૂર્વ સુખી અને વૈભવશાલી પુરૂષો થઈ ગયા છે, તેમણે પણ આત્મામાંથીજ પોતાના ઇચ્છીત પદાર્થોને પ્રાપ્ત કર્યા છે. જેમ જ્ઞાનને ઇચ્છનારો ગુરૂ પાસે જાય છે, ચોખ્ખી અને તાજી હવાને ઇચ્છનારો તેવાં સ્થળમાં જાય છે, ગરમીને ઇચ્છનારો ગરમ પદાર્થોનું સેવન કરે છે અને ક્ષુધાતુર ભોજનગૃહ પ્રતિ જાય છે; તેમ આપણે કે જેને જ્ઞાન, સુખ, વૈભવ, સામર્થ્ય આદિ સર્વોત્તમ વસ્તુઓ જોઈએ છીએ, તેમને આ સર્વ વસ્તુઓ જેમાં ભરેલી છે, તે આત્મા પ્રતિ જવાની જરૂર છે. કોઈ એમ પ્રશ્ન કરે કે અમે સર્વ એકત્ર થઈ એકજ સમયે આત્મામાંથી ઇષ્ટ પદાર્થોને પ્રાપ્ત કરવા માગીએ તો શું મળી શકશે? હા, બંધુઓ, આત્મામાં એ સર્વ વસ્તુઓ એટલા મોટા પ્રમાણમાં રહેલી છે કે યુગોના યુગો તેનો ઉપયોગ કરવામાં આવે તો પણ ખુટે કે રંચમાત્ર ઓછી થાય તેમ નથી. તમે અમને આત્મા પ્રતિ જવાનું આગૃહપૂર્વક કહો છો, એ ખરું; પણ અમારે આત્માને કયાં શોધવો? શું તેને માટે અમારે જંગલમાં કે પર્વત ઉપર જવું પડશે? અને જો નજીક જવું પડે તો અમારે અમારો સાક્ષાત્કાર કેવી રીતે કરવો, એ વિષે કાંઈ સલાહ આપો

૧૧૦

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

છો ખરા ? લાઇ ધીરજ ધરો, અથેતિ આ લેખને એક વખત મનનપૂર્વક વાંચી બુઝો અને પછી આવાં નિરૂપયોગી પ્રશ્નો પૂછવાની તમારે અગત્ય રહેશે નહિ.

આત્માનો સાક્ષાત્કાર કરવા માટે મનનો જ્ય કરી વિચારના સામર્થ્યને પ્રાપ્ત કરવાની પ્રથમ અગત્ય છે. વિચારનું અવર્ણનીય સામર્થ્ય છે. વાયુના, આકાશના, અગ્નિના અને વિદ્યુતના જે પરમાણુઓ છે અને તેમાં જે સામર્થ્ય રહેલું છે, તેના કરતાં પણ વિચારનું સામર્થ્ય અત્યંત અધિક છે, અને તેથી કરી ઇતર સર્વ પરમાણુઓ ઉપર તે સામ્રાજ્ય ભોગવે છે. એક માણસ ખુરશી ઉપર બેસી લખતાં લખતાં મરી ગયો, એક માણસ આરામ ખુરશી ઉપર પડી વાંચતાં વાંચતાં મરી ગયો, એક માણસ ખગાસું ખાતાં મરી ગયો અને એક માણસ માત્ર એકજ સત્રીમાં તદન બદલાઇ ગયો; આવાં આવાં અનેક ઉદાહરણો આપણે જે સાંભળીએ છીએ તેમાં પણ વિચાર શક્તિનું પ્રાધાન્ય છે. વિચાર માત્ર આત્મપ્રદેશમાં ઉદ્ભવે છે એટલે કે પ્રત્યેક વિચારનો પ્રેરક આત્મા છે; તેથી આત્મામાં જે અનંત સામર્થ્ય રહેલું છે તેજ વિચારમાં કાર્ય કરતું હોય છે. આત્માની સર્વ શક્તિઓ શરીરમાં રહેલાં માનસપ્રદેશમાં ઉદ્ભવે છે અને વિચાર કરવો એ મનનો ધર્મ છે; તેથી આત્માના સામર્થ્ય વડેજ વિચારથી ઇચ્છાનુકૂળ ફલ પ્રાપ્તિ થાય છે. મન જ્યારે આપણાં અધિકારમાં હોતું નથી, ત્યારે ગમે તેવા અશુભ વિચારો ઉપજી આપણું અહિત થાય છે. હું દુઃખી છું, હું રોગી છું, હું ભાગ્યહીન છું, હું ચિંતાતુર છું, આદિ શોકના વિચારો જો તમે કરશો તો થોડા સમયમાં તમે તમારા વિચારો પ્રમાણે ફલને અનુભવશો. કહેવાનું તાત્પર્ય એ છે કે તમે જેવા જેવા વિચારોનું સેવન કરશો, તેવું ફલ તમને અવશ્ય મળશે. જો તમે દુઃખી હો, રોગી હો, ચિંતાતુર હો, તો અન્યને દોષ આપશો નહિ. કારણ કે દુઃખ રોગ અને ચિંતાને તેવા પ્રકારના વિચારને ઉત્પન્ન કરીને તમે તેવી સ્થિતિમાં મૂકાયલા છો. દીપક ઉપર તમે જેવા રંગનો ઢાંચો ઢાંકશો તેવા રંગનો પ્રકાશ પડે, તેમ જેવા વિચાર કરશો તેવા તમે થશો.

મનનો જ્ય થતાં અનુકૂળ અને શુભ વિચારોને પ્રગટાવવાનું સામર્થ્ય આપણામાં આવે છે અને વિચાર શક્તિમાં જે અગાધ સામર્થ્ય રહેલું છે, તેનો જો ખરી રીતે ઉપયોગ કરવામાં આવે તો લાભ થાય છે અને જો ખરી રીતે કરવામાં આવે તો હાનિ થાય છે. આ નિયમ વરાળ, વિજળી આદિ શક્તિઓમાં પણ રહેલો છે, એમ આપણે જાણીએ છીએ. જેમ વરાળ અને વિજળીનો દુરુપયોગ થતાં નુકશાન થાય છે, તેમ અશુભ વિચારો કરી એ સામર્થ્યનો દુરુપયોગ કરવાથી પણ

વિચારનું સામર્થ્ય.

૧૧૧

નુકશાનજ થાય છે. વિચાર કરવો એ આત્માની એક શક્તિ છે. આત્મા પોતે અસીમ સામર્થ્યનો મહોદધિ છે, ત્યારે વિચારમાં પણ એટલુંજ સામર્થ્ય હોય એ સ્વાભાવિક અને પ્રકૃતિ સિદ્ધ છે.

જગતમાં સારા અને ખરાબ જે જે બનાવો બને છે, એ સર્વતું મૂલ કારણ વિચાર છે. આ ઉપરથી વિચારશક્તિનું જ્ઞાન સંપાદન કરવું, એ કેટલું જરૂરનું છે, તે તમને હવે સમજાયું હશે. લડાઈ, ખેડેગ, દુષ્કાળ આદિ પ્રબલકીય દુઃખો પણ પ્રબલથી સેવાતાં દુષ્ટ વિચારોનું ફલ છે. પ્રબલમાં જ્યારે વિચારોની અને તદનુસાર કાર્યોની અધમતા થાય છે, ત્યારે એ અનીચ્છવા યોગ્ય બનાવો બને છે. જે વિચારો આજે તમારા મનમાં રમ્યા કરતાં હોય છે, તેનું તમે વારંવાર સ્મરણ કર્યા કરો તો સમય જતાં તે અવશ્ય પ્રત્યક્ષ સ્વરૂપ થાય છે. દરેક કાર્યની શરૂઆત વિચારથીજ થાય છે. લેખક, શોધક, કારીગર વિગેરે સર્વ પ્રથમ પોતાના માનસપ્રદેશમાં કાર્યનો વિચાર સંપૂર્ણ કર્યા પછીજ કાર્યની શરૂઆત કરે છે અને તેઓના વિચારાનુસાર સાઈ અથવા ખરાબ ફલ મળે છે. શુભ વિચારોનું શુભ અને અશુભ વિચારોનું અશુભ પરિણામ આવે છે, એ નિઃસંશય વાત છે. જ્યાં ભય, ચિંતા શંકા વિગેરે રહેલાં છે, ત્યાં શ્રદ્ધાની ખામી છે. આ ચિંતા, ભય, શંકા વિગેરે સ્વાર્થપરાયણતાના વિચારો છે અને તે અશુભ વિચારો છે. આવા પ્રકારનાં વિચારો સેવવાં, એ વિચારના સામર્થ્યની અને આત્મતત્ત્વની અવગણના કરવા ખરોબર છે. આવી વિચાર સ્થિતિવાળાં મનુષ્યોના સફલ મનોરથ થઈ શકતાં નથી. તમે શુભ વિચાર કરો તો તમારું કાર્ય શુભ થશે, અને અશુભ વિચાર કરો તો તમારું કાર્ય અશુભ થશે. અશુભમાંથી શુભ કદિ પણ ઉદ્ભવતું નથી. અશુભ વિચારો ઉપર વિજય મેળવવો, એ વિચાર શક્તિને અનુભવવાનો માર્ગ છે. અશુભ વિચારને ત્યજી શુભ વિચારોનું સેવન કરવું, એ પ્રત્યેક મનુષ્યની અનિવાર્ય ફરજ છે. અશુભ વિચાર સેવનાર મનુષ્યની સ્થિતિ વિષે એક અંગ્રેજ માનસશાસ્ત્ર અભ્યાસી વિદ્વાન નીચે મુજબ લખે છે:—

“ The wrong-thinker is known by his vices. Troubles and unrest assail the mind of the wrong-thinker, and he experiences no abiding repose. He imagines that others can injure, snub, cheat, degrade and ruin him. Knowing nothing of the protection of virtue, he seeks the protection of self and takes refuge in suspicion, spite, resentment, and retaliation, and is burnt in the fire of his own vices.—Having no insight, and unable to

distinguish evil from good, he cannot see that it is his own evil and not his mighthour's, that is the cause of all his trouble. ”

“ અશુભ વિચાર સેવનાર મનુષ્ય તેના દુર્ગુણોથી ઓળખાય છે. વ્યગ્રતા અને અસ્થિરતા અશુભ વિચાર કરનારના મન ઉપર સત્તા ચલાવતા હોય છે અને તેને અસીમ શાંતિનું ભાન થતું નથી. તે એમજ કલ્પના કરે છે કે અન્ય મનુષ્યો મને નુકશાન કરશે, મારો તિરસ્કાર કરશે, મને હેતરશે, મને હલકો પાડશે અને મને ખરાબ કરશે. અંતરના સદ્ગુણોના આશ્રયને બાંધ્યા શિવાય, તે બાહ્ય સાધનમાં આશ્રય શોધે છે અને શંકા, દ્વેષ, ક્રોધ અને વેરમાં આશ્રય લે છે અને પોતાના દુર્ગુણોની આગમાં તે બળે છે. આંતરદ્રષ્ટિના અભાવે અને સત્યમાંથી અસત્ય શોધી કાઢવા અશક્ત હોઈ તેના સહવાસીઓનું નહિ પણ પોતાના જ પાપનું એ ફલ છે, અને તેની સર્વ આપત્તિનું એજ કારણ છે, એમ જોઈ શકતો નથી. ”

અશુભ વિચાર એ સર્વ દુઃખનું મૂલ કારણ છે. કોઈપણ ઇતર મનુષ્ય આપણને સુખી કે દુઃખી કરવા શક્તિમાન નથી. માત્ર આપણે આપણા વિચારો અને તદ્દનુસાર થતા કર્મોથીજ સુખ કે દુઃખને અનુભવીએ છીએ.

આપણે એક વખત કહી ગયા કે જગતમાં જે જે બનાવો બને છે, તેનું કારણ માત્ર વિચાર છે. ગતિ અને આગતિ એ વિચારથી થયાં કરે છે. દરેક સ્થળે વિચારના આંદોલનની સત્તા પ્રવર્તી રહેલી છે. જે જે પ્રકારનાં કાર્યો તમે કરો છો, તેમાં પણ વિચાર પ્રધાનભૂત છે. સર્વ ધર્મશાસ્ત્રોએ વિચાર-ભાવનાને આત્માની ઉન્નતિ અને અવનતિમાં પ્રથમ સ્થાન આપ્યું છે. મનુષ્ય જેવા પ્રકારનાં વિચારો કરે છે, તેવા પ્રકારનું વિચારોનું સૂક્ષ્મ વાતાવરણ બંધાય છે. પ્રત્યેક મનુષ્યના વિચારના આંદોલનો એમાં એકત્ર થાય છે. જેનાં વિચારના આંદોલનો તીવ્ર અને શુભ હોય છે, તે અન્યના ઉપર પોતાનું સ્વામીત્વ ધરાવે છે અને તેનું ઇચ્છિત કાર્ય તુરતમાં ફળદાયી નીવડે છે. વિચારમાં આટલું સામર્થ્ય રહેલું છે, તેનું કારણ આત્મતત્ત્વજ છે. આત્મા અખંડ અને અતૂલ સામર્થ્યનો સ્વામી છે અને તેના અક્ષય ભંડારમાંથી વિચારનું સામર્થ્ય ઉદભવતું હોવાથી વિચારથી ઇચ્છિત કાર્યો સિદ્ધ થઈ શકે છે. જેવા પ્રકારનાં વિચારોનું તમે સેવન કરો છો, તેવા પ્રકારનાં સંયોગો તમને પ્રાપ્ત થાય છે. તમે ગમે તે પ્રકારની દુઃખી સ્થિતિમાં હો, તો તે તમારા વિચારને જ આભારી છે. અશુદ્ધ વિચારોનું સેવન કરવાથી આત્માની આસપાસ એવા પ્રકારનું ઘટ વાતાવરણ બંધાય છે કે આત્માની શક્તિનો પ્રકાશ મળી શકતો નથી.

વિચારનું સામર્થ્ય.

૧૧૩

જૈનશાસ્ત્રમાં ધર્મના ચાર માર્ગો ગતાવતાં લાવનાને સર્વોત્તમ સ્થાન આપેલું છે, અને વળી કર્મના નિયમને પણ મુખ્ય સ્થાન આપેલું છે, તેનું કારણ યથાર્થ છે. કારણ કે મનુષ્યના મુખ્યદુઃખનો આધાર પૂર્વકૃત કર્મો ઉપર રહેલો છે. કર્મ એ વિચારમાંથી ઉત્પન્ન થાય છે, પ્રથમ વિચાર અને પછી કાર્યની ઉત્પત્તિ છે.

આત્મતત્ત્વનું એકાગ્ર લાવે ચિંતન કર્યા કરવું, એ શુભ વિચાર છે. આત્મ-તત્ત્વનું એકાગ્ર લાવે ચિંતન કરવાથી આત્માનાં જે અસંખ્ય સદ્ગુણો છે, તે ક્રમે ક્રમે મનુષ્યથી આચારમાં મૂકાય છે. પ્રાણી માત્રનું હિત કરવાનો વિચાર, સર્વ જીવો તરફ સમાનલાવ રાખવાનો વિચાર, એ આત્માના મુખ્ય સદ્ગુણ છે. આવા પ્રકારની લાવના તમે સેવો અને વ્યવહારમાં પણ તે મુજબ વર્તન રાખો તો આત્માના સર્વ સદ્ગુણો અને તેનું સમગ્ર સામર્થ્ય ધીમે ધીમે પ્રગટ થશે. વ્યવહારમાં રહી પ્રાણી માત્રનું હિત શી રીતે કરવું, એવો પ્રશ્ન કદાચ તમને થશે, એ ઉપરથી આંદી તેનું સ્પષ્ટીકરણ કરવાની જરૂર છે. વ્યવહાર દશામાં રહી દરેકનું કલ્યાણ કરવાની તમારી શુદ્ધ બુદ્ધિ હોવી જોઈએ. તમારું કોઈ અહિત કરે તો બેસી રહો તેમ કહેવાનો લાવાર્થ નથી, તેવા પ્રસંગે તમારે તમારો બચાવ કરવાની પણ જરૂર છે.

કર્તવ્ય વિરૂદ્ધ કામ કરવું એ માત્ર અયોગ્ય છે. તમારા વિચારો જેમ બને તેમ પ્રત્યેક જીવાત્માનું કલ્યાણ કરવાના હોવા જોઈએ, અને આવા વિચારોનું તમે હંમેશાં સેવન કરતાં હશે તો કોઈ તમારું અહિત કરી શકશે નહિ અને કદાચ કોઈ અજ્ઞાન જીવ તેમ કરવા તત્પર થશે તો પોતાના કાર્યમાં તે અવસ્ય નિષ્ફળ જશે. વિચારના સામર્થ્યથી સર્વ અર્થ સિદ્ધ થાય છે.

વિચારના સામર્થ્યને કેવી રીતે પ્રાપ્ત કરવું, એ માત્ર લખવાનું હવે રહે છે. આ સર્વોત્તમ સામર્થ્ય પ્રાપ્ત કરવા માટે પ્રથમ તમારે શારીરિક શુદ્ધતા રાખવાની અને આચારમાં નિયમિત રહેવાની જરૂર છે. આહાર અને વિહારમાં પણ નિયમિત રહેવું જોઈએ. સવારમાં વહેલાં જ્યાં ગડગડાટ કે ઘોંઘાટ ન હોય તેવાં સ્થળમાં તમે સુખે બેસી શકો એવી રીતે આસન ઉપર કે નીચે બેસવું. પાંચેક મીનીટ શ્વાસો-^૧વાસની કીયા ધીમે ધીમે થવા દેવી. ત્યાર પછી નવકાર વાળી લઈને અથવા તો તે સિવાય તમારા ઇષ્ટદેવનું સ્મરણ શાંતિવાળા સ્થળમાં જઈ કરવાનું શરૂ કરવું. આ પ્રસંગે મનને માત્ર એ એક જ વિચારમાં જોડી દેવું. આ પ્રમાણે હંમેશાં કરવાથી તમારું મન શાંત થતું જશે અને તમારી ઇચ્છાનુકૂળ વિચાર કરવાનું સામર્થ્ય તમારામાં આવશે. આ પ્રણાલીકા ઉપરથી શાસ્ત્રકારોએ બીજાં જે બાહ્ય આચારો, ક્રિયાઓ બતાવ્યાં છે, તેને ત્યજી દેવાની જરૂર નથી. પરંતુ તે પ્ર-

૧૧૪

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

માણે વર્તવાથી આ કાર્યમાં વધુ સરલતા થશે. થોડો સમય આ પ્રમાણે કરી પછી મૂકી દેવાથી કાંઈ લાભ થશે નહિ. પ્રયત્નને વળગી રહેશો તો અવશ્ય વિજય મેળવી શકશો. પા કે અડધા કલાકના વખત સિવાય જ્યારે જ્યારે તમને વખત મળે ત્યારે મનને એકાગ્ર કરવાનો પ્રયત્ન કરજો અને ઇચ્છિત વસ્તુનું સ્મરણ કર્યા કરજો. તેથી જેમ શ્રીમાન છોટાલાલ કહે છે:—

“જેની કરીશ અતિ તીવ્રતાથી હૃદયમાં તું ઝંખના,
જે જરૂર મળશે એવી તું રાખીશ ઉર દઢ લાવના;
દુર્લભ અસાધ્ય ભલે હશે પણ તુજ પ્રતિ તે આવશે,
તુજ કંઠમાં વરમાળ તુજ ભક્તિ તને પહેરાવશે.”

તેમ અવશ્ય તમારી ઇચ્છિત વસ્તુ તુરતમાં તમને પ્રાપ્ત થશેજ. હવે આ લેખના અંતમાં માત્ર એટલુંજ કહેવું રહે છે કે શુદ્ધ વિચારને અહોનીશ સેવો અને અશુદ્ધ વિચારને એકદમ અરે અત્યારથીજ ત્યજ દો. તમે સંપૂર્ણ સુખી થશો અને ત્રણલોકમાં તમારો વિજય વર્તશે. સમન્ત મનુષ્યોને આથી અમે વધુ શું સમજાવી શકીએ ? અમને ખાતરી છે કે તમે અવશ્ય હવેથી શુદ્ધ વિચાર કરી અનુકૂળ સામર્થ્ય પ્રાપ્ત કરવા લાગ્યશાળી થશો.

॥ ૐ ॥

શ્રી વિતરાગ સ્તુતિ.

(કવ્વાલિ.)

પ્રશમ રસમાં મગન માનું, પ્રસન્ન દષ્ટિ યુગલ બંનું;
કમલ સમ છે વહન સાઈ, ત્રિયા ગિન અંક છે તાઈ. ૧
નહિં કરમાં કદિ શસ્ત્રો, વળી જિરણ નહિં વસ્ત્રો;
નહિં રાગી નહિં દ્વૈપી, અરે વિતરાગતા ઝંઝી. ૨
ધરે જે ધ્યાન તાઈ તે, ગને છે ધ્યેય રૂપી તે;
ત્રિપુટી ઐક્યતા પામે, નમન ત્યાં માહરૂં બંમે. ૩

માગશર શુક્લ પ્રતિપદા.
છીપીચાલ—મુંબઈ.

જિજ્ઞાસુ ઉમદવાર.

કર્મ મિમાંસા.

૧૧૫

કર્મ મિમાંસા.

(ગતાંક પૃષ્ઠ ૯૩ થી શરૂ)

પુનર્જન્મ.

હમ્ને ગતાંકમાં જાણાવી ગયા છીએ કે આત્મા પોતાનું ભાવિ પોતાની જ શુભાશુભ ઇચ્છાઓ વડે રચે છે. તે ઘણી વખત એમ માનતો હોય છે કે તે કર્મ નામની અલક્ષ્ય સત્તાને આધિન છે. વાત ખરી છે કે ઘણા પ્રસંગે આત્માને પોતાની વાસનાઓના સ્વરૂપનું ભાન હોતું નથી. તેથી તે પોતાના મનથી એવોજ નિર્ણય આપે છે કે આ સંસાર સમુદ્રમાં તેનું ભાવી સુકાન વિનાના વહાણના જેવું અનિશ્ચિત અને ગમે ત્યાં ઘસડાઈ જવાના સ્વભાવવાળું છે. પરંતુ ખરી રીતે એ નિર્ણય બ્રાન્તિયુક્ત છે. તેનું ભાવિ તે પોતાની વાસનાઓ, ઇચ્છાઓ, અભિલાષાઓ, આકાંક્ષાઓ અથવા રૂચિઓ વડે જ નિર્મે છે. તેના ભાવિને તે અનિશ્ચિત ગણે છે તેનું કારણ એજ છે કે તેની ઇચ્છાની દિશાને તે ચાક્કસપણે જોઈ શકવા અશક્ત છે. અગર જો તે એ દિશાને નક્કી કરી શકે તો જરૂર તે પોતાના ભવિષ્ય સ્વરૂપને જોઈ શકે છે.

પૂનર્જન્મનો નિર્ણય પણ પોતાની વાસનાઓ વડે જ કરે છે. વાસનાનું ખેંચાણ તેને એવા સ્થાનમાં ઘસડી જાય છે કે જ્યાં એ વાસનાની પરિતૃપ્તિ તે અનુભવી શકે. પરંતુ એ ઉપરથી એમ માનવાનું નથી કે એ પ્રમાણે ઘસડાઈ જવામાં આત્માને પોતાની ઇચ્છાનો અવકાશ નથી. એથી ઉલટું તે પોતાની જ ઇચ્છાના વેગવડે ઇષ્ટ સ્થાનમાં દોરાય છે. કદાચ તેને પોતાની મરણ વિરૂદ્ધ થતું જણાય છે તેનું કારણ એટલું જ છે કે તેની એ ઇચ્છા ગહુ વ્યક્ત અને સ્પષ્ટ હોતી નથી. અર્થાત્ તેનું ભાન તેને અતિ મંદપણે હોય છે તેથી તે એમ માનવા દોરાય છે કે તેને પોતાની ઇચ્છા વિરૂદ્ધ દોરાવું પડે છે. વાસ્તવમાં, તે પોતાની મરણ છે માટે જ પૂનર્જન્મના વેગને વશ બની જે સ્થાનમાં પોતાની શેષ ઇચ્છાઓ તૃપ્ત થાય એવા સ્થાનમાં જન્મે છે. જેમ રેલ્વે ટ્રેન આપણી મરણ વિરૂદ્ધ પરાણે આપણને ડગ્ગામાં બેસારીને ગમે ત્યાં ઉતારી નાખી શકતી નથી, પણ આપણે હજારવાર ગરજ છે માટે જ આપણી વિનંતિ ઉપરથી આપણને ઇષ્ટ સ્થાનમાં ઉતારે છે. તેમ પૂનર્જન્મનો વેગ (current of rebirth) આપણી આજીવન અનુસરીને જ આપણને, આપણા માગેલા ઠેકાણે પહોંચાડે છે. કર્મ એ નરસા કામ બદલ શિક્ષા કે સારા કામ બદલ ઇનામ આપનારી કોઈ ઇતર અને નિરાળી સત્તા નથી તેમજ કોઈ

૧૧૬

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

વાદળામાં છુપાએલુ કોઈ અજાણ્યું કંઠોર દીલનું સત્ત્વ નથી. ઘણા મનુષ્યો એમ માને છે કે કર્મનો નિયમ બહુ સખ્ત હૈયુ રાખીને એક નક્કી કરેલા ઠરાવ પ્રમાણે, સર્વ કોઈને, મરજી હોય યા ન હોય તોપણ જ્યાં ત્યાં ફેંક્યા કરે છે. આમ હોવાને બદલે, હમે ગતાકોમાં જણાવી ગયા તે મુજબ કર્મ એ માત્ર આધ્યાત્મિક કાર્ય-કારણનો જ નિયમ છે (Law of spiritual cause and effect) કદાચ આપણે શિક્ષા પામીએ છીએ તો કર્મ આપણા પાપનો બદલો લેતો હોય એમ માનવાનું નથી, પરંતુ આપણે આપણા પાપવડે જ શિક્ષા પામતા હોઈએ છીએ; તેજ પ્રમાણે, આપણે કદાચ પૂણ્ય કર્મનો ઉપલોગ કરતા હોઈએ તો આપણા સારા કાર્યોના બદલામાં કર્મની સત્તા આપણને સુખ આપી રહી છે એમ નથી, પરંતુ એ સારા કાર્યો પોતે જ આપણને સુખાનુભવ કરાવી રહ્યા હોય છે. ટુંકામાં આપણી શિક્ષાઓ અને ઇનામો અથવા દુઃખો અને સુખો એ આપણા વર્તનના જ પરિણામો છે. અને આપણું વર્તન અથવા ચારિત્ર એ બીજું કાંઈ જ નહીં પણ આપણી ઇચ્છાઓનું એકત્ર સ્વરૂપ અથવા સરવાળો છે. આથી ઇચ્છા એજ કર્મની પ્રેરક સત્તા છે અને ઇચ્છા અથવા વાસનાવડે જ આપણું ભાવિનું સ્થાન નક્કી થાય છે.

ઘણા મનુષ્યોને ભાસે છે તેમ પૂનર્જન્મ એ આપણી કોઈ સત્તાએ બળાત્કારે નાખેલો કર કે વેરો નથી. આપણી પોતાની તેવી ઇચ્છાથી જ આપણે તે માગીને લઈએ છીએ. આપણી ઇચ્છાઓનો સરવાળો જેવા સ્વરૂપે હોય છે તેવા જ સ્વરૂપને અનુસરતો આપણો પુનર્ભવ નિર્માય છે. એ પ્રમાણે ન થાય, અને કાંઈ બીજી જ રીતે થાય તો આ વિશ્વમાં ન્યાયનું સામ્રાજ્ય નહીં પણ કોઈ બુલમગાર રાજ્યનું આધિપત્ય પ્રવર્તે છે એમ જ કહી શકાય. આપણી મરજી વિરૂદ્ધ આપણા બળે કોઈ કશું જ વળગાડી શકતું નથી. માત્રા વિના કશું જ મળતું નથી. માત્ર આપણે શું માગીએ છીએ તેનું આપણને સ્પષ્ટ ભાન હોતું નથી એટલું જ છે અને એ ભાન હોય તો આપણને અવશ્ય ખાત્રી થાય કે આપણે જે સ્થિતિ કે સ્થાનનો દાવો રાખતા હોઈએ છીએ તેજ આપણને મળે છે.

આથી આપણો ભવિષ્યનો જન્મ નિર્માવામાં કશુંજ આપણી મરજી વિરૂદ્ધ થાય છે, એમ માનવું એ બહુ વિષમ ભૂલ છે. ખરી વાત એ છે કે આપણે અમુક સ્થાનમાંજ પુનર્ભવ પામીએ છીએ તેનું કારણ એ છે કે આપણે તે સ્થાનમાં જવાની ઇચ્છા કરી હોય છે અને તેથીજ ત્યાં દોરાઈએ છીએ. આપણે આપણી પોતાની વાસનાઓથી, અભિરૂચિઓથી એવા પ્રકારની આકાંક્ષા ઉપજાવી છે કે તે તે પ્રકારના વિશિષ્ટ સ્થાનમાં જઈએ તોજ તે તૃપ્ત થઈ શકે. આપણે અજ્ઞાતપણે એ ખેંચાણને આધિન બનીએ છીએ અને પૂનર્જન્મના વેગને વશ થઈ એવા સંયો-

કર્મ મિમાંસા.

૧૧૭

ગોમાં જઈએ છીએ કે જ્યાં એ આકાંક્ષા તૃપ્ત થાય, એટલુંજ નહીં પણ તે તૃપ્તિના સારા અથવા નરસા ફળો લોગવીને એ આકાંક્ષાને નિવૃત્ત પણ કરાય. આત્મા પોતાની વાસના રૂપી ઉગ્ર ક્ષુધાને તૃપ્ત કરવા માટે તલસી રહ્યો હોય છે, અને જ્યાં સુધી યોગ્ય સ્થાનમાં જઈને ક્ષુધાને તૃપ્તિ ન આપે ત્યાંસુધી તે ક્ષુધા અથવા વાસના નિવૃત્ત થતી નથી. આથી એવું માની બેસવાની લેશ પણ જરૂર નથી કે બધીજ વાસનાઓને આ પ્રમાણે તૃપ્ત કર્યા શિવાય ચાલે તેમ નથી અને બધાને લોગવવીજ આવશ્યક છે. એ વાસનાને અનુસરતા સ્થાનકે સ્થિતિ નિશેષમાં પ્રવેશ્યા શિવાય એક બીજો પણ માર્ગ ખુલ્યો છે, તે એ છે કે એવાજ પ્રકારની વાસનાઓના પરિણામે અન્ય આત્માઓ જે સુખદુઃખાનુભવ કરે છે તેનો પોતાના ઉપર આરોપ કરી સમતાભાવે તે લોગવી લઈ તેનો ક્ષય કરવો. એક માણસ પોતાની ઈચ્છાઓના વેગને વશ બની જે સ્થિતિમાં આવ્યો હોય છે તેના સુખનો અનુભવ આપણે મનોમય રીતે કદાચ તે સુખમાં શું સાર અથવા આનંદદાયકતા રહેલી છે તે આપણે જોઈ શકીએ છીએ અને એ પ્રકારે કલ્પનાથી એનો અનુભવ મેળવીને એ પ્રકારની ઈચ્છાથી આપણે ધારીએ તો મુક્ત બની શકીએ છીએ. સમજી મનુષ્યો દરેક પ્રકારનો અંગત અનુભવ કરવાને બદલે કલ્પનાથી તેનો અનુભવ કરી લે છે, અને તેનો મનોમય લોગ કરી તેમાં શું સુખ સમાયેલું છે તેનું તારણ કાઢી પોતાને તેવી સ્થિતિમાં પ્રવેશવું યોગ્ય છે કે નહીં તે નક્કી કરી શકે છે. પરંતુ અણસમજી મનુષ્યો એટલો વિવેક દર્શાવી શકતા નથી. તે તો માત્ર અંગત અને જાતિઅનુભવનાજ ભૂખ્યાજ હોય છે. અને જ્યાં એ ભૂખ લાંગી શકે તેવા સંયોગોમાં જવા માટે તત્પરજ હોય છે. આથી આપણે એટલું નક્કી કરી શકીએ છીએ કે ઇચ્છા (desire) એજ પુનર્જન્મના સ્વરૂપનો નિર્માતા છે.

અનેક જન્મ જન્માંતર અને વિવિધ પ્રકારના અનુભવોના અંતેજ સ્થૂળ ભૌતિક ઉપલોગની લાલસામાંથી આત્માની અભિરૂચિ નિવૃત્ત થાય છે. ત્યાંસુધી તે પુનઃ પુનઃ તેની વાસનાઓના વેગને આધિન બની તે તૃપ્ત થાય તેવા સ્થાનોમાં ગયા કરે છે. અનેક સુખદુઃખના પલટા લોગવ્યા પછીજ આત્મા એ બધાની નિઃસારતા જોઈ શકે છે, અને વાસનાની તૃપ્તિના પરિણામો કેવા દુઃખદ છે, તે નિર્મળ વિવેક દૃષ્ટિએ વિચારી શકે છે. પછી તે ઉચ્ચ જીવન ભણી આકર્ષાય છે. તેના હૃદયના ઉદ્દગામી વેગમાં તે પોતાની ગતિ ભેળવી દે છે. આત્માની સ્વાભાવિક ગતિ અગ્નિની શિખાની માફક ઉચ્ચગામી છે, અને એ બધું સમજ્યા પછી તે પોતાની સ્વાભાવિક ગતિને નિરંકુશપણે તેની વ્યાજબી દિશામાં ખુલ્લી મુકે છે. આવા આત્માઓ સંસાર જીવનમાં પોતાની વાસનાઓની પરિતૃપ્તિ શોધવા માટે કદીજ પ્રવેશતા નથી,

૧૧૮

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

પરંતુ કોઈ લોકોત્તર દિવ્ય આશયને પૂર્ણ કરવા માટેજ આ વિશ્વના નાટ્ય મંચ ઉપર કાંઈ વિશેષ પ્રકારનો વેશ ભજવવા માટે ઉતરે છે. તેમનો પાદુર્ભાવ જનક-લ્યાણુ માટેજ હોય છે. તે પછી તેમની સમસ્ત વિભૂતિઓ પરોપકાર અર્થેજ હોય છે. વાસના અથવા ઇચ્છાથી પ્રેરાઈને તેમનું એક પણ પ્રવર્તન હોતું નથી, પરંતુ કોઈ ઇશ્વરી સંકેત સિદ્ધ કરવા માટેજ તેઓ મથી રહ્યા હોય છે. તેઓ મનુષ્ય નહીં પણ દેવ હોય છે. અહો ! આપણી મધ્યમાં આ કાળે પણ એવા અનેક વિરલ તનુઓ છે, પરંતુ અજ્ઞ સમાજ તેને તેવા રૂપે ઓળખવાની પરવા દાખવતો નથી. કેમકે મનુષ્યત્વ અને ઇશિત્વની કસોટીના ધોરણો અજ્ઞ સમાજમાં બહુ ઊંચકુરી ભરેલા-નહીં નહીં બાળકાઈ ભરેલા હોય છે. જેનું હૃદય લૌકિક આશય કે વાસનાને વશ નથી, એ ઇશ્વર નથી તો બીજું શું છે ?

સામાન્ય રીતે મનુષ્યો આ જીંદગીનો ઘણા વરસ અનુભવ લીધા પછી એવું કહેતા હોય એમ જણાય છે કે “અમને હવે આ જીંદગીમાં કાંઈજ રસ રહ્યો નથી. હવે તો અમે આખી આણીએ આંહીથી નીકળી જઈએ તો સાડું. વધારે જીવવું કે ભોગવવું રૂચતું નથી. સ્ત્રી, પુત્ર, પૈસો ટકો હવે અમને મુદ્દલ ગમતા નથી.” વિગેરે વિગેરે- આ લોકો કાંઈ ઢોંગ કરતા હોય એમ પણ જણાતું નથી. કેમકે તેમનું અંતઃકરણ બહુધા કોઈ પ્રકારની આકાંક્ષામાં લુપ્ત હોતું નથી, પરંતુ તેમાં જરા ઉંડા ઉતરીને જોવાથી વસ્તુસ્થિતિ કાંઈ બીજીજ જણાય છે. વાસ્તવમાં તે લોકો સંસાર-જીવનથી કંટાળ્યા હોય છે એમ કાંઈ નથી, પરંતુ આ ભવમાં તેમણે જે પ્રકારનું જીવન અનુભવ્યું હોય છે, તે પ્રકારના જીવનના અનુભવથી કંટાળેલા હોય છે. બીજા બધા પ્રકારના જીવનમાંથી જેમનો રસ ઉડી ગયો હોય છે એમ કાંઈ થી. અમુક પ્રકારના સાંસારિક ગતાવેમાં તેમણે નિઃસારતા જોઈ હોય છે અને હવે તેવાજ પ્રકારના બીજા અનુભવોમાં તેમને આનંદ રહ્યો હોતો નથી, વારે વારે તેવોને તેવો એકજ જાતનો અનુભવ થાય તેવા પ્રકારનું જીવન તેમને હવે ગમતું હોતું નથી, તેમ છતાં બીજા પ્રકારના અનુભવો માટે તેમનો આત્મા તલસ્થાજ કરતો હોય છે. તેમણે અત્યારસુધી એ જીવનમાં ભોગવેલા વિવિધ અનુભવોમાં હવે તેમને સુખનો અંશ ભાસતો નથી, પરંતુ જો આવા લોકો સાચા દીલથી પોતાને આત્માને પુછે તો એટલી માહેલી જરૂર મેળવી શકે કે અલગત તેઓ અમુક જાતના સંસાર-જીવનથી વિરક્ત પામ્યા છે, પરંતુ તે કરતાં કાંઈક જુદી જાતનું ચઢીઆતા સુખાનુભવથી ભરેલું જીવન મળતું હોય તો તેમને ફરીથી સંસારમાં આવવા કશીજ અડચણ કે વાંધો નથી. “જો આવું મળે ને તેવું મળે તો” તેઓ ફરીથી કુમરકસીને સંસારનો નવેસરથી લેવા લેવા તૈયારજ હોય છે.

કર્મ મિમાંસા.

૧૧૯

એ “જો” જોજ આ સંસારમાં લભાવનારી વાસનાનું મૂળ છે. એ “જો” અમુક પ્રકારની સરતો માગી લે છે; અર્થાત જો અમુક પ્રકારનો પ્રેમ, કિર્તિ, ધન, વિલસ, અધિકાર, વિજય આદિ મળતું હોય તો તેઓ કહો તેટલી વાર આવવા માટે રાજી છે. પ્રત્યેક અંતકરણમાં આ પ્રકારનું “જો” હોયજ છે. તેઓ કદાચ એ “જો”નું સ્વરૂપ નહીં જાણતા હોય, અને ભોળાભાવે એમજ માનતા હોય છે કે હવે અમારે સંસારમાં કોઈ પ્રકારનો મુદ્દલ રસ નથી છતાં વાસ્તવમાં તે લોકો વાસના-મુક્ત હોતા નથી. તેઓ માત્ર અમુક પ્રકારના જીવનનો પુનઃ પુનઃ અનુભવ કરવાથી કંટાળો પામેલા જ હોય છે. સંસારનો પ્રેરક હેતુ “જો” હજી તેમના હૃદયમાં કાયમજ હોય છે.

પ્રાકૃત કોટીના બધાજ આત્માઓની લગલગ આવીજ સ્થિતિ હોય છે. તેઓ સંસાર-રૂચિથી મુક્ત નથી, પરંતુ સંસારને અમુક સ્વરૂપે જોવા અને અનુભવવા ઇચ્છે છે. ઘણાકોને સંસાર દુઃખમય લાગે છે, અને તેથી તેમાંથી છુટવા માગે છે તેનું કારણ સંસાર ઉપરથી તેમને વસ્તુતઃ વિરાગભાવ ઉપજ્યો છે એમ કાંઈ નથી, પરંતુ તેમની વાસના પ્રમાણે તેમને સંસારમાંથી મળી શક્યું નથી. છતાં હજીએ તે પ્રકારે સંસાર આપી શકતો હોય તો તેમને તેમાં પ્રવેશવું હજાર વાર કબુલ છે. દુનિયાને પોતાની રૂચિ પ્રમાણે ઘડીને તેમાં નિવાસ કરવા તેઓ માગે છે. સંસાર તેમને ખારો ઝેર લાગ્યો છે એમ મુદ્દલ નથી, પરંતુ એ સંસારનો અમુક પ્રકારનો બનાવ તેમને તેવો લાગ્યો હોય છે અને બ્રાન્તિથી એવું કહી બેઠા છે કે સમસ્ત સંસાર જીવન તેમને અકારૂં લાગે છે. એક વૃદ્ધ પુરૂષને તમે કદાચ ફરીથી જીવાની, તંદુરસ્તિ, યુદ્ધિબળ, પ્રેમ, દ્રવ્ય વિગેરે આપી શકો તો ફરીથી પણ તે જીવવા માટે કબુલત આપે છે. પરંતુ એ પ્રમાણે મળવું અશક્ય છે માટેજ તેઓ પોતાના અંતઃકરણને એમ મનાવવાનો પ્રયત્ન કરતા હોય છે કે “હવે અમે કાંઈ બેઠા છીએ. અમારે આ સંસાર સાથે હવે “મીચ્છામી દુક્કડ” છે. હવે અમે કંટાળીને ગળે આવ્યા છીએ, અને માગીએ છીએ કે ફરીથી આ સંસારમાં કદીજ ન આવીએ.”

આવા લોકો પોતાની જાતને લભાવતા હોય છે. તેઓ પોતાની સંસારવાસનાથી મુક્ત હોવાને બદલે માત્ર એ સંસારને બીજી રીતે-પ્રકારે ફરી ભોગવવા માગે છે. એનું નામ વાસના-ક્ષય નથી પણ એક પ્રકારના સતત અનુભવથી ઉપજેલો કંટાળો છે. તેઓ માત્ર અનુભવનો ફેરફાર ખરી રીતે માગે છે. ધનની પ્રાપ્તિમાં નિરાશ અનેલાઓ, પ્રેમની યાચનાના ઉત્તરમાં અનાદર પામેલાઓ, સ્ત્રી, પુત્ર, બંધુ આદિ તરફથી અયોગ્ય વર્તન અનુભવનારાઓ વિગેરેને સંસાર ગમતો નથી. પરંતુ

૧૨૦

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

તેનું કારણ એટલું હોય છે કે તેમની મરણ પ્રમાણે તેમને બધું મળી રહેતું નથી. તેમની ઇચ્છા પ્રમાણે તેના સગાસબંધીઓ કુટુંબીઓ વર્તતા નથી-ધાર્યા પ્રમાણે વ્યાપારના પાસા સવળા પડતા નથી. અગર સંસાર જો એ બધી બાબતોમાં તેમને અનુકુળ બનવાની હા પાડતો હોય, તો તેમને અહીં હજી ઘણો કાળ સુધી વસવાટ કરવામાં કશોજ વિરોધ નથી. આપણા માંહેના વિરાગીઓ, પણ ઘણે ભાગે આવા આશાભંગ પામશે જ હોય છે. તેમના હૃદયમાંથી નિરાશાના ઉષ્ણશ્વાસની જવાળા નિરંતર વહતી જ હોય છે. આવા લોકો સંસારથી રીસાઈને ઘણીવાર ભાગી છુટે છે. ખરેખર તેઓ પ્રભુના વિસ્તૃત કુટુંબ માંહેના અણસમજુ બાળકો છે. રીસાઈને તેઓ ક્યાં જવા માગતા હશે? અને ક્યાંસુધી એ રીસ વેંદારશે? માત્ર ત્યાંસુધી જ કે જ્યાંસુધી તેમને કોઈ મનાવીને પાછા લઈ જતું નથી. આથી તે વિરાગી નહીં, પણ સંસારી જ ગણાવા યોગ્ય છે.

આથી સંસાર જીવન આપણી મરણ વિરૂદ્ધ આપણને કોઈ સેતાને ગળે વળગાડતું નથી, પરંતુ આપણી લાગવાર રાજીખુશી છે, અને તે માટે તલસી રહ્યા છીએ, માટે જ તેમાં ફરી ફરી જન્મીએ છીએ. આત્માની મરણ શિવાય તેને કોઈ સત્તા એક તસુ પણ ખસેડવા અશક્ત છે. તે પોતાની મરણથી નવો ભવ પામે છે એટલું જ નહીં પણ એ જન્મના સંયોગો, પરિવેષનો, સગાસબંધીઓ આદિ પણ તેની ઇચ્છાનુસારજ મળે છે; અને તેની અતૃપ્ત વાસના જે સંયોગોમાં પુરી પડી શકે તેવા સંયોગોમાં એ અવતરણ પામે છે. ખરી વાત છે કે એ ઇચ્છા અથવા વાસનાઓને આત્મા કોઈ ઉપયોગ સહિતપણે સમજણપૂર્વક રચતો નથી. વાસ્તવમાં તે બધું તેના અંતઃકરણમાં અવ્યક્તપણે-ગુપ્તપણે જ હોય છે. તે કોઈ જ્ઞાતપણે પોતાની પસંદગી અજમાવતો નથી. તેની ઇચ્છાઓ અને લાગણીઓ ઉપર તે પોતાના અંતરનો પ્રકાશ ફેંકીને તેને સ્પષ્ટ સ્વરૂપે સમજી શકતો હોતો નથી. કેમકે અંતરાવલોકનની શક્તિ તેમનામાં ખીલી હોતી નથી. સામાન્ય લોકોનું અંતઃકરણ પશુત્વની કોટીથી માત્ર સ્હેજસ્હેજ ચઢીઆતું હોય છે. તેમનામાં માત્ર instinct (સંજ્ઞા, પ્રેરણા, અવ્યક્ત વલણ) હોય છે. reason (વિવેકબુદ્ધિ સારાસારની સમજણ) ઉદયમાન થએલી હોતી નથી. પરંતુ આત્મા જેમજેમ વિકાસ પામતો જાય છે, અર્થાત self consciousness (સ્વરૂપ ભાન) માં જેમ જેમ આવતો જાય છે તેમ તેમ તે પોતાની ઇચ્છાઓ, રૂચિઓ, વાસનાઓ, લાગણીઓ, આવેગો, આકાંક્ષાઓ વિગેરેને સ્પષ્ટ પ્રકારે સમજતો ચાલે છે, અને કંઈ રાખવા જેવી અને કંઈ દૂર કરવા જેવી તેનો નિર્ણય કરી શકે છે. જેમનામાં આત્મભાન બહુ ચઢીયાતી કળાએ વિકસેલું હોય છે તેવા આત્માઓ પોતાનો પુનર્ભવ દૃઢ સંકલ્પથી નક્કી

કર્મ ભિમાંસા.

૧૨૧

કરી શકે છે. કેમકે તેમને પોતાની ઇચ્છાઓ કઇ દીશામાં છે તેનું ચાખખું ભાન હોય છે. પછી તેઓ ઉપયોગ પૂર્વક (consciously) એવા સંયોગોની પસંદગી કરે છે કે જ્યાં તેમની બધી ઇચ્છાઓ ખર આવી શકે. પરંતુ તેમને પોતાની વાસનાઓનું ભાન હોતું નથી ત્યાં તે અવ્યક્તપણે કામ કરતી હોય છે. આવા પ્રસંગોમાં તે તે આત્માને એમ ભાસે છે કે અમને સંસારમાં ભમવાની ઇચ્છા નથી છતાં આ ચોરાશીનો ફેરો અમારો પીછો છોડતો નથી.

આ બધા ઉપરથી અમારો કહેવાનો આશય એવો મુદ્દલ નથી કે એ બધી ઇચ્છાઓ અને પસંદગીઓ વખોડી કાઢવા જેવી અને એક સામટી હૃદયમાંથી મૂળ સુદ્ધાં ઉખેડીને ફેંકી દેવા જેવી છે. આવા આશયનું એકપણ વાક્ય હુમે કદી જ લખ્યું નથી. એથી ઉલટું હુમે માનીએ છીએ કે એ બધી ઇચ્છાઓ આત્માની ઉન્નતિના સાધન સ્વરૂપે છે, એ ઇચ્છાફળી લક્ષ્યને સિદ્ધ કરવા માટે આત્મા પોતાના પ્રયત્નને કેન્દ્રીભૂત કરી તે અર્થે પોતાનું સર્વ સામર્થ્ય યોજે છે. આ પ્રયત્ન (struggle) માંથી જ તેનું આંતરબળ ખુલે છે. એ struggle ને આપણે જીવન-કલહના નામથી ઓળખીએ છીએ, પરંતુ વાસ્તવમાં તે જીવન-કલહ નથી પરંતુ આપણી શક્તિને ખીલવવાના અખાડા છે. અલબત્ત તેમાં મહેનત રહેલી છે; તન મનને કસવું પડે છે, નિરાશા, વિશ્વાસ, શ્રમ, આંસુ, રૂદન એ બધું એના અંગે અનિવાર્યપણે રહેલાં છે, છતાં શક્તિના વિકાસ અર્થે એની યોજના કર્યા વિના વિશ્વમાં ચાલી શકે તેમ નહોતું માટેજ તે આપણે જોઇએ છીએ. એ ઇચ્છાઓનો અકાળે વિનાશ અથવા ક્ષય કોઇથી બની શકે તેમ નથી. કેમકે તેને મેળવવાની એવી પ્રબળ વૃત્તિ આત્મામાં રોપાયેલી છે કે તે પ્રાપ્ત કર્યા વિના તેને કોઇ પ્રકારે ચેન પડવાનું નથી. જ્યાંસુધી એ ઇચ્છાના ફળને મેળવીને તેનો ભોગ કરી વિરક્તિ પમાય નહીં, અથવા કટપનાવડે એના ફળનો મનોમય ભોગ સેવી તેની નિઃસારતા સિદ્ધ કરી શકાય નહીં, ત્યાંસુધી તે વાસનાનું બળ નરમ પડતું નથી. એ વૃત્તિ આપણા હૃદયમાં રહેલી છે, તે એટલાજ માટે કે એ વૃત્તિને અનુસરતી પરિવૃત્તિ શોધવામાં આપણે પ્રયત્ન આદરવો પડે છે. અને તે પ્રયત્નના ક્રમમાં આપણે શક્તિનો વિકાસ કરીએ છીએ. આથી જેમને આત્મશક્તિનો વિકાસ કરવો છે, તેમણે પ્રયત્નથી વિરમવાનું નથી તેમજ અકાળે એ વૃત્તિ અથવા ઇચ્છાઓનો નિરોધ કરવા માટે પેણુ પ્રવર્તવું યોગ્ય નથી, જ્ઞાનપૂર્વક તે વાસનાઓનો ક્ષય કરવો એ કહેવામાં અને લખવામાં જેવું સરલ છે, તેવું ક્રિયામાં સરલ નથી. કરોડોમાં કોઇ જ આત્મા તેવો વાસના ક્ષય કરવા શક્તિમાન બને છે. એ “ ક્ષાયકભાવ ” આ કાળે અલભ્ય કે દુર્લભ્ય હોવાનું એટલા જ માટે આપણા શાસ્ત્રકારોએ દર્શાવ્યું છે.

૧૨૨

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

ઈચ્છાઓ એ ઉન્નતિક્રમની નિશાળના કલાસો છે. તે દરેકમાંથી પસાર થઈ, તે અર્થેના પ્રયત્નમાંથી યોગ્ય બળ સિદ્ધ કરી પછી જ આત્મા આગળ વધે એવો સૃષ્ટિનો નિયમ લાસે છે. આપણે આ પ્રમાણે લોગવીને હબરો ઈચ્છાઓનો ક્ષય અત્યારસુધીમાં કર્યો છે. આપણાથી હલકી કોટીના આત્માઓમાં જે પ્રકારની વાસનાઓ છે, તે પ્રકારની વાસનાઓ આપણામાં નથી હોતી તેનું કારણ બીજું કંઈ જ નહીં પણ આપણે તેનો લોગ કરી તેની નિઃસારતા જોઈ શક્યા છીએ, અને તેથી જ આપણી રૂચિ તેમાંથી ઉઠી ગઈ હોય છે. એ રૂચિને રોધવાની આપણને જરૂર પણ પડતી હોતી નથી. કેમકે હવે તેનો આપણામાંથી “ ક્ષય ” થયો હોય છે. આ પ્રકારે એક પછી બીજી, બીજી પછી ત્રીજી એમ ઈચ્છાઓની પરંપરામાંથી આપણે વહતા ચાલીએ છીએ, અને તે મેળવવાના પ્રયત્નમાંથી બળ, અને ક્ષણ-યોગમાંથી અનુભવ એકત્ર કરતા ચાલીએ છીએ. એ અનુભવ આપણને બહુ ડાહ્યા, સમજી, અને જ્ઞાની બનાવે છે. એ અનુભવની કસોટી આપણને ઉપલબ્ધ થયા પછી તેનો પ્રત્યેક સ્થાનમાં આપણે ઉપયોગ કરી શકીએ છીએ. પરંતુ એ અનુભવ ક્યાંથી આવે છે ?

(૧) ઈચ્છાના વેગ વડે પ્રયત્નમાં જોડાવાથી અને (૨) તે પ્રયત્નથી પ્રાપ્ત થતા ક્ષણના લોગમાંથી તે સાથે એ પણ સ્મૃતિમાં રાખવું ઘટે છે કે બધીજ ઈચ્છાઓ અધમ હોય છે એમ કંઈ નથી. જે જે ઈચ્છાઓથી આપણે સંસારમાં આવવું પડે છે તે બધી ઈચ્છાઓ અનિષ્ટ હોય છે એમ પણ માનવાની આવશ્યકતા નથી. એથી ઉલટું કેટલીક ઈચ્છાઓ એવી ઉત્તમ અને ભવ્ય હોય છે કે તેનો વિષય પ્રાપ્ત થયા પછી જીવાત્મા પોતાનું સ્વરૂપ ઇશત્વમાં પરિણમવા શક્તિમાન બને છે. આત્માના અંતસ્તત્ત્વ પ્રદેશમાં એવી ઉર્ધ્વગામી મહત્વાકાંક્ષાઓ રહેલી હોય છે કે એને આપણે “ વાસના ” નું નામ આપી શકીએ જ નહીં. જો કે એવી ભવ્ય મહત્વાકાંક્ષા અને ક્ષુદ્ર વાસના ઉભય આત્માને સંસારમાં આકર્ષી લાવનાર હોઈ એકજ સંસાર (Term) થી સંબોધાવાને યોગ્ય છે. છતાં તે ઉભયમાં જે મહત્વનો ભેદ છે તે દેવ અને પિશાચ વચ્ચે રહેલા ભેદ જેટલો મહાન છે. ક્ષુદ્ર વાસના પદાર્થોને પોતાના કળબમાં હોવાની ઈચ્છા રાખે છે. ભવ્ય મહત્વાકાંક્ષા (noble aspirations) એ પદાર્થોને તેના ખરા માલીકના કળબમાં-અર્થાત્ પરમાત્માના, કુદરતના કે સ્વભાવના આધિનમાં રહેવા દે છે. તે વિશ્વની નિઃસ્વાર્થ સેવા બળવવાના ઉદ્દેશથી પ્રેરાઈને સંસારમાં અવતરણ પામે છે. જમાનાના માટે કંઈ મહત્તર કામ કરવાના આશયથી, અથવા કોઈ નૈસર્ગિક પ્રેમની વૃત્તિના અનિવાર્ય વેગને વશ બની દુનિયાનું શ્રેય કરવાના ઉદ્દેશથી, પ્રેરાઈને તે સંસારમાં જન્મ લે છે. તેમ છતાં સર્વ

જૈન ઐતિહાસિક સાહિત્ય.

૧૨૩

પ્રકારની ઇચ્છાઓ-ઉચ્ચ કે અધમ-નિસ્વાર્થ કે સસ્વાર્થ-હલકી કે લઘ્ય-સંસારના બીજસ્વરૂપે છે એમાં શક નથી.

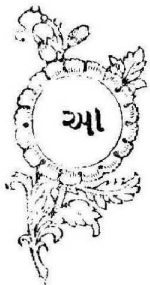
પરંતુ જેમણે સંસારમાં અવતરવાનું પ્રેરક બળ અર્થાત્ ઇચ્છાનો ક્ષય કરેલો છે તેનો સંસાર તે ક્ષણથીજ અટકી પડે છે. પ્રત્યેક આત્મા આ ક્રમ ઉપર જ છે એમ હમે માનીએ છીએ. પરંતુ જે કાંઈ સહજ અને સ્વાભાવિક હોયું જોઈએ તેમાં નકામી ઉતાવળ, અધીરાઈ, અને તલપાપડતા દર્શાવવાથી કશુંજ વળતું નથી. આપણું કર્તવ્ય માત્ર આત્માના એ ઉર્ધ્વગામી વેગને ખુલ્લા મૂકવામાં રહેલું છે. જે કાંઈ કાળના પરિપાકે અને યોગ્ય અવસરે થવા યોગ્ય છે, તે માટે અધિરાઈ અને તાકીદ કરવી છેકજ નકામી છે. “ કાળ લબ્ધિ ” નું જે સ્વરૂપ જૈન શાસ્ત્રકારે પ્રગાધ્યું છે, તેનો સાચો અર્થ જે વિરલ મહાત્માનો સમજી શક્યા છે તેઓ જ આ મર્મ સમજી શકશે. આત્મારૂપી સરિતાનો પ્રવાહ તેના સ્વામી સમુદ્રને-આત્મ પક્ષે પ્રભુને મળવા માટે નિરંતર ગતિમાનજ છે. તેને તેના યોગ્ય પ્રવાહ-બળથી વહેવા દેવામાં જ આપણો પુરૂષાર્થ સમાએલો છે. એ પ્રવાહને હડસેલવાથી કાંઈ અધિક ફળ મળવાનું નથી. એ સમુદ્ર, સરિતાને ખેંચાજ કરે છે. આપણું કર્તવ્ય, બળ, પુરૂષાર્થ માત્ર એમાંજ રહેલું છે કે એ સ્વાભાવિક ખેંચાણના વેગમાં વિદ્ય ન ના-અતા તેના યોગ્ય ક્રમે વહેવા દેવું. આ રહસ્ય-પાઠમાંજ જ્ઞાન, કર્મ, ભક્તિયોગ સર્વનો સાર સમાએલો છે. પ્રિય વાચક ! એ રહસ્ય તમને પ્રાપ્ત હો એટલું ઇચ્છી વિરમીએ છીએ.

(સંપૂર્ણ.)

(અધ્યાયી.)

જૈન ઐતિહાસિક સાહિત્ય.

પંડિતપ્રવર શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજીનો એક બીજો તાત્ત્વિક પત્ર.

તમાનંદ પ્રકાશના ગયા વૈશાખ માસના અંકમાં તત્ત્વરસિક પંડિત શ્રી દેવચંદ્રજીનો એક પત્ર પ્રકટ કરવામાં આવ્યો છે. આજે પણ આ પંક્તિઓ નીચે તેમનો એક તેવોજ બીજો તાત્ત્વિક પત્ર પ્રકટ કરવામાં આવે છે. આ પત્ર પણ પ્રથમ પત્રમાં જણાવેલ સુરત બં-દરનિવાસી જિનાગમરૂચી શ્રાવિકા જનકીબાઈ અને હરષબાઈના નામથી લ-

૧૨૪

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

ખાયલો છે. પત્રની અંતે “લિ૦ પાદલીસતીર્યે રત્નચંદ્રેણ” આ પ્રમાણે લખેલું હોવાથી અનુમાન થાય છે કે આ રત્નચંદ્ર પં૦ દેવચંદ્રજીના શિષ્ય હશે. અને તેમણે પોતાના ગુરૂના આવા ગહન વિચારોનું વિશેષ મનન કરવા માટે પંડિતજીના એ પત્રની નકલ કરેલી હશે. કારણકે આ પત્રમાં પ્રથમના પત્રનો પણ ઉતારો દૃષ્ટિગત થાય છે. પત્રના અંતે જે ૪ દોષકો (દૂહાઓ) આપેલા છે, તે આસ ધ્યાન ખેંચે છે. એક વિદ્વાન અને તત્ત્વજ્ઞાની સાધુ-પુરૂષ શ્રાવિકાઓને પણ પોતાની સુમાન લેખી અલેદ લાવથી મૈત્રીના માર્મિક ઉદ્ગારો લખી મોકલે છે!

મુનિ જિનવિજય.

શ્રી.

॥ સ્વસ્તિ શ્રી આદિજિનં પ્રણમ્ય । અહમ્મદાવાદથી પં૦ દેવચંદ્ર લિખિ શ્રીસૂરિતવંદરે જિનાગમતત્ત્વરાસિક સુશ્રાવિકા જાનકીવાઈ હરપવાઈ પ્રમુખ ધર્મ-સ્વરૂપરૂચિ આત્મા યોગ્યં ધર્મલાભ વાંચજો જી । અત્ર સાતા છે અર્હિસાના સ્વરૂપ તો પૂર્વે તુમ્હને જણાવ્યા છઈ અને વલી સયજવાં । મૂલ આ ॥ અનુવંધ હોઈ તે મધ્યે ઉપયોગીનઈ ભાવથી અને અનુપયોગીને દ્રવ્યથી તે તો તેહાં જે ગુણ સ્થાનક તે માફક જાણવી તે મધ્યે મુશ્વતાઈ વિરતિથી લેવી અને તેહનાં કારણ આશ્રી લિખ્યું તે તો ઉપાદાન કારણ સર્વ ઠામઈ આત્મપરિણામ હોઈ અસાધારણ કારણ તો અવિરતિ કષાય રાગાદિક હુઈ અનઈ નિમિત્ત કારણ તો કાલ સ્વભાવ નિમિત્તાદિક યોગ વંચકાદિ વહુધા હુઈ તથા દ્રવ્યથી તથા ભાવથી એ કારણની ભિન્નતા થાય તેવારે અનવસ્થા દોષ ઉપજે તે માટિં જીહાં અનુપચરિતસદ્ગત વ્યવહારલોપ જિહાં થાઈ તે સર્વભાવથી ઉપાદાન જાણવું એ લક્ષણમાત્રઈ સાધ્યું અંતે જિહાંથી ઉપચરિતસદ્ગત વ્યવહાર તે નિમિત્ત લક્ષણસાંથીઈ । અને જિહાં ઉપચરિત અસદ્ગતવ્યવહાર તે નિમિત્ત લક્ષણ સાધીઈ તિહાં શુદ્ધઅશુદ્ધ તો જોવા પડઈ ઇમ સમયલે વિચારી લિજીઈ એ પ્રશ્નનો ઉત્તર સમુદાયમાત્ર લિખ્યો છે એ ગહનાર્થ હિં બહુશ્રુતપૂછવા અને તુમ્હે વલી લિખ્યું જે અર્હિસા જે જે ગુણસ્થાનક માફક જિહાં હોઈ તિહાં હિંસા હુઈ કિંવા ન હુઈ તે તો હિંસા હુઈ પણ તે નિરવચ્ચ રૂપ છે આયતિકાલે નિર્જિરા નિમિત્તે જ થાઈ અને દોષી તું શુભાશ્રવ રૂપ હોઈ । તે સાવચ્ચ નિરવચ્ચ કહીઈ હિં તે માટિં હિંસા ન કહઈ સાવચ્ચમાપાઈ કહીઈ અ..પીતું જે દીસઈ તે પ્રસંગમાત્ર છે તે માટિં વ્યવહારે ઇમ કહીઈ નિશ્ચયથી અર્હિસા છઈ તે જાણવું તથા પંડિતવીર્ય ઉપાદાન કારણ તેહનો ક્ષયોપશમ તે અ..રણકારણ અને

जैन औत्थिडसिक साहित्य.

१२५

शुद्ध व्यवहारनई गुणोपेत योग ते निमित्तकारण ए पनि लक्षण सामान्यमात्रइं सघलें लेवां तथा अनुबंध अहिंसा आश्री लिख्युं ते जाणवुं तेहनुं तो द्रव्यथी अनुबंध अहिंसा ग्रंथी भेदइं उपशम समकितदृष्टिने भावथी पायिक समकितने ते संवर रूप शुद्ध आत्मिक भावमां—द्रव्यथी हेतु अहिंसा श्रीप्रशस्तठामें निराशंसपणइं हेतु जोडइं तिहां भावथी हेतु अहिंसा अप्रमत्तगुणठाणादिकइं द्रव्यभाव शद्ध ते देश सर्व जाणवा तथा अनुबंध अहिंसा आश्री तो सामान्ये तो इमज जे गुणठाणइं जिहां जिहां कल्प लगइं रहे ते त्रिण्ये अहिंसा तिहां तिहां साधीइं अतिक्रमादिक ३ लगइं भजना एकैकनी कहिइं अनाचारनुं तो कहवुं नहीं इत्यादी घणो विचार लें तेतो श्रीजसविजयगणी कृत नयरहस्य ग्रंथमध्यें छिं स्पष्टपणें सुबुद्धिनइं तेतो वली कोइक समये जणाइं ते प्रीछवुं तथा अनंतचतुष्टय आश्री लिख्युं तेतो केवली भगवाननें निरुपाधिक च्यार कर्म घातीइं क्षयें ज्ञान१ दर्शन२ समकित३ वीर्य४ ए स्वाभाविक चतुष्टय थयां अनंतपणइं शेष च्यार कर्मना क्षयथी अक्षयस्थिति—१ अक्षयअनिर्वाच्य अपौद्रिलक मुख—२ एकत्वावगाहना अरूपी—३ अगुरुलघुपणुं द्रव्यसाथें पर्यायनुं अविनाशपणुं—४ ए चतुष्टय सिद्धने थयां ते माटिं सिद्धनें तथा केवली नें आपापणे गुणें फेर नहीं न्यूनाधिक—नहीं इत्यादि तथा विवनें ऊगटणा आश्री लिख्युं ते जाण्युं विवनें भक्तिनें आसयें ऊगटणुं करतां दोष नहीं पनि आप कान नाशिकादि अवयवें उपयोगरापी ऊगटणुं करइं अने वीजे ठेकाणे जेतली मछिनता जाणइं तेतलुं ज वेयावच करें इम करतां जो अंशे कांइ घसाइंतो पनि शुभाशय माटें दूषण नहीं जाण्युं श्राद्धविधि प्रमुप ग्रंथे पनि प्रतिमानें ऊगटणां नां वेयावच करवां कथां लें ते माटिं वेयावच करतां दोष नहीं ते जाणवुं.

दूहा ।

संज्ञारक्त वस्त्र बालपूरी धरज्यो आतमधर्म ।

और धर्म सब धर्म हैं जासौ बांधइ कर्म ॥ १ ॥

क्षेत्र स्पर्शनाकें उदे तुम्ह अम दर्शन होय ।

मनोवर्गणा कौ मिलन चाहत हैं नित सोय ॥ २ ॥

तुम्ह जेसे ज्यायक गुणी समझो श्रुतसंतोष ।

१२६

श्री आत्मानंद प्रकाश.

मिल्यां ग्यान विमणौ वधैं लहैं ग्यान भरपोष ॥ ३ ॥

या चितस्यै नित वांचज्यो श्रीजिनायनमः शुद्ध ।

स्वामि तुम्ह बलपुरी अह निसि ग्यानं विशुद्ध ॥ ३ ॥

इति लिः पादलीप्ततीर्थे रत्नचंद्रेण ।

॥ समाप्तं ॥

वर्तमान समाचार.

श्री जैन आत्मानंद प्रकाशना अधिपति साहेब, जत नीयेनी हकीकत आपना सुप्रसिद्ध मासिकमां हायल करी उपकृत करेशो.

आलु गोपीचंद भी. ऐ. प्दीडर.

श्री आत्मानंद जैन सभा प्रेसीडेन्ट —अंआला.

श्रीमान् मुनिराजश्री वल्लभविजयलु महाराज साहेबने श्री जुनागढ (श्री गीर-
नारलु मुकामे) पंजल्ल देशमां पधारवा भाटे आमंत्रणु करवामां आवेल,
पंजल्ल देशना जुदा जुदा शहरने ऐकनित थयेल श्रीसंघ.

उक्त महात्मा पंजल्लमां अनेक उपकारे करी त्यांथी विहार करी सुमारे आठ—नव वर्ष
थया काडीयावाड—गुजरातनी जैन प्रजना सहलाग्ये ते स्थणे विचरे छे. परंतु उक्त महा-
त्माना उपदेशाभृतने भाटे अधीरी थयेली पंजल्लनी जैन प्रजल्ले उक्त महात्माने पंजल्ल
देशमां पधारवा भाटे आमंत्रणु करवाने पंजल्लना दरेक जैन वस्तीवाणा नानामोटा गाभोमां
प्रथम अंआला—पंजल्लनी श्री आत्मानंद जैन सभाना तरकथी ते संस्थाना प्रमुख आलु
गोपीचंद भी. ऐ. प्दीडरनी सहीथी ऐक छापेल आमंत्रणुपत्रिका, हस्तिनापुर तीर्थ ऐकडा
थछ यात्रा करी, जुनागढ उक्त महात्माने आमंत्रणु करवा साथे जपुं तेवी मतवणनी मोकलवा
आवी; ते आमंत्रणुपत्रिका नीये मुजल्ल छे.

॥ ओ३म् ॥

॥ दोहा ॥

भारतवर्षके बीचमें वल्लभदीनदयाल ।

जिस नगरीमें जा रहे कर दिया उसे निहाल ॥

श्रीमान् लाला.....आदि सकल श्री संघ

जयजिनेश्वरदेवकी आप महाशयोंकी सेवामें निवेदन है । यह तो आप महाश-
योंको विदित है कि आज कोईनौ सालका समय हुआ है जबसे श्री श्री मुनि-
महाराज श्रीवल्लभविजयजी महाराज पंजाबसे गुजरात की ओर पधारे । और
उनके पश्चात् ही लगभग दूसरे सब मुनिराज भी पज्जाबसे गुजरात की ओर पधारे ।

इस नौ साल के अवसर में साधु मुनिराजों के पंजाब में न होने से जो कुछ धर्मोन्नति में बाधा पड़ी है। वह सब आप महानुभावों पर विदित है। और चन्दवार पंजाबकी और से अलगअलग मुनिराजाओं की सेवामें पंजाब पधारनेको विनति भी कई गई। परन्तु अन्तमें यही परिणाम ज्ञात हुआ कि सब मुनिराजगानका सङ्कल्प मुनिराजश्री वल्लभविजयजी और उनके शिष्योंके अतिरिक्त पंजाब की और पधारनेका प्रगट नहीं होता। और मुनिराजश्रीवल्लभविजयजी की सेवामें भी उस तरफ के लोगों की विनती प्रायः अधिकतर होती रहती है। और उनका प्रभाव पड़ता रहता है। इसलिये उनको पंजाब पधारने में देर और बाधा हो जाती है। अब सब बातोंको सामने रखकर और पंजाबकी दशाका ध्यान करके कि बिना मुनिराजाओं के पधारने के कितनी हानि हो रही है। यहां के श्री संघने ?? अक्तूबर को एकत्रित होकर यह सलाह की है कि पंजाब के प्रति नगरसे चन्दमुखियाभाई एकत्र होकर हस्तिनापुरके मेलेपर प्रथम हस्तिनापुरकी यात्रा करते हुये फिर जूनागढ श्री मुनि वल्लभविजयजी महाराज की सेवामें पंजाब पधारनेकी विनति के लिये प्रस्थित हों यदि पंजाबके प्रत्येक शहरसे पांच २ सात २ भाई इकट्ठे होकर महाराजजी की सेवामें प्रार्थना करेंगे तो पूरी आशा है कि महाराजजी अपने शिष्यों सहित पंजाबको शीघ्रही पवित्र करेंगे ॥

यतः श्रीहस्तिनापुर तीर्थके उद्धारकी भी बड़ी आवश्यकता है। इस अवसर पर जानेसे दोनों कार्ययोंकी सिद्धि हो जावेगी। इस स्थानसे सात महाशयः—ला० गंगाराम, ला० जगतूमल, ला० रामशरणदास, ला० चान्दनराम सराफ, ला० सन्तलाल सराफ, ला० वखतावरमलने विनती के लिये जाना स्वीकार कर लिया है। तथा आशा है इस स्थानसे और भी कुछ भाई अवश्य इस अवसर पर जानेके लिये तत्पर हो जावेंगे। आपके शहरसे भी अवश्य कमसे कम आठ दश मनुष्य अवश्य जानेके लिये कृपा करेंगे।

विचार यह है कि मिति कार्तिक शुद्ध दशमी शनिवारको इस स्थानसे प्रस्थित हों। और इस तिथितक सब शहरके भाई अंबाला शहरमें एकत्र हो जावें यतः इसके अतिरिक्त और कोई मुहूर्त ठीक नहीं है। अतः आप श्री संघकी सेवामें निवेदन है कि आप अपने शहरके सकल श्रीसंघको जमा करके

૧૨૮

આત્માનંદ પ્રકાશ.

નામ ચુન કરકે જિતની જલદી હો સકે અંવાલા શહર સૂચના દેં । ઓર આપ અંવાલા શહર ન પધાર સકેં તો હસ્તિનાપુર અવશ્ય સામિલ હો જાવેં । મગર નામ ચુન કર હમકો અવશ્ય સૂચના દેં । ૧૪-૧૦-૧૬ વિજ્ઞાપક,

વાબુ ગોપીચંદ બી, એ, પલીડર.

પ્રેસીડેન્ટ શ્રી આત્માનંદ જૈન સમા,

અંવાલા શહેર.

ઉપર મુજબ આમંત્રણપત્રિકા ઉપરથી પંચમના જુદા જુદા ગામનો શ્રીસંઘ મળી સુમારે સીતેર-એંશી ગૃહસ્થો ત્યાં એકઠા થયા હતા. કારતક વદી પ્રથમ ૪ ના રોજ સાંઝના ગીરનારણ પર્વત ઉપર યાત્રાથે ઉક્ત શ્રીસંઘ આવી પહોંચ્યા હતા. કે જ્યાં ઉક્ત મુનિરાજ પોતાના શિષ્ય મંડળ સહિત શુદ્ધ ૧૫ ના રોજથી ખીરાજમાન હતા. ત્યાં દેવગુરૂની યાત્રા-દર્શન કરી રાત્રિના ઉક્ત અંધુઓ તરફથી ભાવના કરવામાં આવી હતી. બીજી કારતક વદી ૪ ના રોજ સવારના દર્શન, પૂજા, યાત્રા કરી ઉક્ત મહાત્માને પંચમના શ્રીસંઘે ત્યાં પધારવા આગ્રહ અને નમ્રતાપૂર્વક વિનંતિ-આમંત્રણ કર્યું. જે વખતે પંચમી ભાષ્યોની ગુરૂભક્તિ અને ભાવના, જોનારને આલ્હાદ ઉત્પન્ન કરે તેવી હતી. તે હકીકત પૂર્ણ થયા બાદ શ્રી નેમિચંદ ભગવાનની જય બોલાવી પંચમી ભાષ્યો તથા બીજા યાત્રાળુઓ સૌ પોતપોતાના ધાર્મિક કૃત્યો કરવા વિસર્જન થયા હતા. અપોરના જગદ્વિખ્યાત મહા ઉપકારી શ્રી વિજ્યાનંદસૂરિ (આત્મારામજી) મહારાજકૃત વીસસ્થાનકની પૂજા પંચમના શ્રીસંઘ તરફથી ભણાવવામાં આવતા પ્રભુજીને સુંદર આંગી અને રાત્રિના ભાવના વગેરે સર્વે પંચમી અંધુઓ તરફથી કરાવવામાં આવેલ હતું. પૂર્ણિમાથી બીજી ચોથ સુધી પાંચે દિવસ પૂજા-આંગી ભાવના વગેરે જુદી જુદી વ્યક્તિઓ તરફથી થયેલ હતું. વદી ૫ ના રોજ ઉક્ત મુનિરાજને સાથે પંચમી ભાષ્યો નીચે પધાર્યા હતાં. વદી ૬ ના રોજ શ્રીમાન્ મુનિરાજશ્રી વેરાવળ તરફ વિહાર કરી ગયા હતા. (મળેલું.)

શ્રીમાન્ મુનિમહારાજ શ્રીહંસવિજયજીના ઉપદેશથી થયેલ ધાર્મિક કૃત્યો.

ગયા આતુર્માસમાં ઇંદોર શહેરમાં શ્રીમાન્ મુનિરાજ શ્રીહંસવિજયજી મહારાજ તથા પંચાસજી મહારાજશ્રી સંપત્તિવિજયજીમહારાજ વગેરે મુનિરાજને ખીરાજમાન હતા. ઉક્ત મહાત્માના સદ્ઉપદેશથી ત્યાંના રહીશ સદ્ગુણ સંપન્ન શેઠ બાલચંદજીએ ત્યાં જૈન ધર્મશાળા, પાઠશાળા અને લાઘચેરી બોલવા માટે રૂ. ૨૫૦૦૦ ની સખાવત કરી છે, જેથી ઇંદોર શહેરમાં જે જરૂરીયાત હતી તે પૂરી પડી છે. તેમજ અયોધ્યા નજીક રહેનારા બે બ્રાહ્મણો ઉક્ત મહાત્માને વંદના કરવા આવેલ ત્યાં ધર્મચર્યા થતાં મહારાજશ્રીના ઉપદેશથી પૂર્ણ પરિક્ષા કરી તેઓ કબીરપંથી હતા છતાં તે છોડી તેઓએ જૈનધર્મ અંગીકાર કર્યો છે, તેજ રીતે ત્યાંના વતની કસ્તુરભાઈ નામના ગૃહસ્થ જે વૈષ્ણવ હતા તેઓએ પણ ઉક્ત મહાત્માના ઉપદેશથી જૈનધર્મનો સ્વીકાર કરેલ છે. (મળેલું.)

વિજ્ઞપ્તિ ત્રિવેણી સંબંધી અભિપ્રાયો.

૧૨૯

“વિજ્ઞપ્તિ ત્રિવેણી” ગ્રંથ સંબંધી મુનિમહારાજ તથા સજ્જનોના અભિપ્રાયો.

(૧)

લશ્કર તા. ૮-૧૧-૧૬

મુનિરાજશ્રી રત્નવિજયજી મહારાજ-લશ્કરથી જણાવે છે કે—

શ્રીમતી આત્માનંદ સલાનાપ્રમુખ, મેમ્બરો, સભ્યો અને શ્રીયુત્ વદ્ધલદાસ તથા હરજીવનદાસ—

ધર્મલાભપૂર્વક વિદિત વિજ્ઞપ્તિ ત્રિવેણી પુસ્તક મળ્યું. સાઘંત નિરિક્ષણ થયું એતાદ્રશ પ્રાચીન રત્નનો જિર્ણોદ્ધાર કરી સર્વાંગ સુંદર સુવર્ણમુદ્રિકા તૈયાર કરનાર કરાવનાર અતિ ધન્ય-વાદ અભિવંદનપાત્ર છે. આવા કાર્ય માટે શ્રીમાન પ્રવર્તકજી સાહેબ, સાક્ષરયુવક શ્રીમદ્ જિન-વિજયજી સર્વાંશે અને સર્વત્ર સર્વદા પુન્યસ્થોકપદે અદ્વંકૃત છે. અપૂર્વ, અશ્રુતપૂર્વ, અદ્દ્ય-પૂર્વ અનેક જ્ઞેનમુદ્રાલેખો દેદિધ્યમાન કરી દુનિયામાં જ્ઞેનને ત્રિભુવનતિલક-ત્રિભુવન વિજિતપદે સ્થાપશે. અન્ય મહાશયો પણ આ લિખિત પંક્તિનું અનુકરણ કરી સ્વકીય સાધુતા, માધુર્યતા, ધર્મધૈર્યતા જાહેર કરે અને જ્ઞેન શ્રાવક સંસાર સમગ્ર પ્રકારે સહાનુભુતિ મહામંત્ર યાદ કરે.

વિરનિર્વાણ પછી અઢી હજાર વર્ષે એટલે વિક્રમ સંવત ૨૦૩૦ પછી જ્ઞેનધર્મનો ઉદય ઉદયપૂર્ણ થશે. તેનાં આવાં પૂર્વ રૂપો રચાય છે. પુનઃ ધન્યવાદ આપી આવા સતત પ્રયાસો પેદા થાઓ.

લી. મુનિરત્નવિજયજી.

(૨)

શ્રીયુત મનસુખલાલ વિ. કીરતચંદ-મોરખીથી જણાવે છે કે—તા. ૬-૧૧-૧૬

પ્રિયબંધુ ! વદ્ધલદાસભાઈ.

વિજ્ઞપ્તિ ત્રિવેણી મળી. સાઘંત એક વાર વાંચી ગયો. આવાવર્તમાન જ્ઞેનોને તો ઓરતા-રૂપ રસિક ઐતિહાસિક ઉલ્લેખથી બહુ આનંદ થાય છે. મુનિશ્રી જિનવિજયજી એક ઉત્તમ દિશામાં પ્રવર્ત્યા છે. બીજા મુનિઓ વિવેકપૂર્વક એનું અનુકરણ કરે એ ઇચ્છવા યોગ્ય છે.

હિંદના પૂર્વોત્તર ભાગમાં આવેલા હિમાચળના શિવાલિક પર્વત (સપાદલક્ષ પર્વત) ની તળેટીએ આવેલ પ્રાચીન તિર્થ નગરકોટ્ટા સુશર્મપર-કાંગડા- (હાલ જે કાંગડાવેલીની “ચા” પ્રચાર પામી છે તે કાંગડા) એવા પ્રમાણભૂત ઐતિહાસિક લેખની પ્રસિદ્ધિ પ્રાચીન જ્ઞેનના ગૌરવમાં ઓર ઉમેરો કરે છે. આશ્ચર્યની વાત છે કે હાલ નામશેષ જણાયેલાં એ પવિત્ર તિર્થની આપણને અત્યારસુધી માહિતી પણ ન હતી. હિંદમાં અને અન્યત્ર પણ પૂર્વ જ્ઞેનોની ઇર્ષ્યાપ્રદ જાહોજલાલી હતી, એ નિઃસંશય વાતોને આવા લેખો બહુ ટેકા આપે છે. પ્રવર્તકજી મુનિશ્રી કાંતિવિજયજી તથા આ લેખક શ્રીજિનવિજયજી પ્રકાશક શ્રી આત્માનંદ સલા-એ બધાને આ ગૌરવાંકિત પ્રવર્તન માટે ધન્યવાદ ઘટે છે. પ્રસ્તાવના બહુજ સુંદર આલેખાઈ છે. વર્તમાન જ્ઞેન સાધુઓમાં શ્રીજિનવિજયજીની કલમ અને વિષય જણવાની શૈલીને અગ્રસ્થાન આપીએ તો તે ઉચીત જ છે.

મૂળ લેખકનો સંસ્કૃત લેખ ફરી ફરી વાંચીશ અને પછી યોગ્ય લખવાનું થશે તો જણાવીશ.

અહો ! મૂળ લેખકનું ગુણ બહુમાન ખરતરગચ્છીય સાધુ લેખક તપાગચ્છીય સાધુની પ્રશંસા કરતાં જે ગુણાનુરાગ-પોષકવર્ધક ઉદ્દગારો કાઢે છે તે ખચીત વર્તમાન સંક્રાંત્ય વૃત્તિના જ્ઞેન સંઘે વિચારવા-આદરવા જેવા છે. અસ્તુ.

લી. ગુણાનુરાગી-મનસુખલાલ વિ. કીરતચંદના જ્યજિનેન્દ્ર.

૧૩૦

આત્માનંદ પ્રકાશ.

(૩)

આફ્રિચો લાજકલ સર્વે આફ્ર ઇન્ડિઆ વેસ્ટર્ન સર્કલના સુપરીન્ટેન્ડેન્ટ અને ઇન્ડિયન એન્ટીકવેરી નામના પ્રખ્યાત જર્નલના સબ એડીટર શ્રીયુત ડી. આર. ભાંડારકર, મુનિ-મહારાજશ્રીના ઉપરના એક પત્રમાં વિજ્ઞપ્તિ ત્રિવેણી માટે જણાવે છે કે—

I am reading your વિજ્ઞપ્તિ ત્રિવેણી with great interest. If I find to go through completely, I intend publishing a review of it in the *Indian Antiquary*. Please, let me know whether you have any objection.

સામાજ સ્વીકાર.

૧ ધર્મરત્ન પ્રકરણ સાર હોદ્દી	મુનિરાજશ્રી માણેકમુનિ મહારાજ અજમેર.
૨ વ્યાખ્યાન સાહિત્ય સંગ્રહ ભાગ ૨ નો	શ્રી સાહિત્ય પ્રકાશક મંડળ જામનગર.
૩ શ્રીનરભવ દ્રષ્ટાંત ઉપનયમાળા મૂળ અને ભાષાંતર શેઠ માસાજી કૃતાજી	ખીવાણદી.
૪ વાક સૌન્દર્ય માસિક	કાઠીયાવાડી લેખક મંડળ કરાચી.
૫ દિગંબર જૈન ખાસ અંક	દીગંબર જૈન ઓપ્રીસ સુરત.

ગ્રંથાવલોકન.

શ્રીમાન્ મુનિરાજ શ્રીહંસવિજયજી મહારાજ વિરચિત

“ શ્રી હંસવિનોદ. ”

(આવૃત્તિ પાંચમી.)

ઉપરનો ગ્રંથ અભિપ્રાય અર્થે અમોને ભેટ મળેલો છે. સતત વિહારી મુનિરાજ શ્રીહંસવિજયજી મહારાજ અનેક સ્થળોએ જ્યાં જ્યાં વિચર્યા હતા ત્યાં ત્યાંના જિનાલયમાં ગિરાજમાન પ્રભુજીના ભકિત નિમિત્તે બનાવેલા અપૂર્વ રસમય સ્તવનોનો સંગ્રહ આ ગ્રંથમાં કરવામાં આવ્યો છે. એ સ્તવનો વાંચવાથી પ્રભુભકિતમાં ઉદ્ધાસ થાય છે, તેટલુંજ નહીં પરંતુ ઉકત મહાત્માની કૃતિ માટે અને તે ઉપરથી તેઓ કરેલ સતત વિહાર માટે પણ ખ્યાલ આવેલ છે. પ્રભુભકિતના ઉત્સુકાને અતિ ઉપયોગી ગ્રંથ છે. તેનો બહોળો ફેલાવો થયો છે તેજ તેની આ પાંચમી આવૃત્તિ છે તે ઉપરથી જણાય છે. સુંદર ટાઇપ અને કપડાનાં પાકા આઈડીંગ અલંકૃત કરવામાં આવેલ છે, ઉંચા કાગળો ઉપર છપાવવામાં આવેલ છે. પ્રસિદ્ધ કર્તા શ્રી હંસવિજયજી જૈન લાઇબ્રેરી લુણસાવાડા-અમદાવાદ એ શરનામે લખવાથી ખાર આના કિંમતથી મળી શકશે.

સુરસુંદરી ચરિત્ર.

આ ગ્રંથ અમોને પુનાથી શ્રીમાન્ મુનિરાજશ્રી રાજવિજયજી મહારાજતરફથી ભેટ મળેલ છે. આ ગ્રંથ પાકૃત ભાષામાં શ્રીમદ્ ધનેશ્વર મુનિશ્વરની કૃતિનો છે. મુનિરાજશ્રી રાજવિજયજી મહારાજે વિસ્તારથી પ્રસ્તાવના લખેલ છે જેમાં પ્રાકૃત ભાષાની પ્રાચિનતા સિદ્ધ કરી આપેલ છે જે ખાસ વાંચવા લાયક છે. સાથે અઘરા શબ્દો અર્થો અને પર્યાય પણ મુકવામાં આવેલ છે. આ ગ્રંથ વિવિધ સાહિત્યમાળાના પ્રથમ મણકારૂં છે અને તે પાંડિત હરગોવિન્દાસ ત્રીકમદાસ તરફથી પ્રકટ થયેલો છે. જે અમો ઉપકાર સાથે સ્વીકારીએ છીએ.

બાકી હવે પછી.

શ્રીયુત્ શેઠ અમૃતલાલ પુરષોત્તમદાસનો સ્વર્ગવાસ.

ભાવનગર નિવાસી અને વેપાર અર્થે મુંબઈ રહેતા ઉક્ત શ્રીમાન્ ગૃહસ્થ શુમારે આવન વર્ષની વયે લાંબી માંદગી ભોગવી આ માસની સુદ ૧૩ ના રોજ સવારના પાંચ વાગે મુંબઈ શહેરમાં પંચત્વ પામ્યા છે. તેઓ આ શહેરની જૈન કોમના અગ્રગણ્ય પુરૂષ હતા. સ્વભાવે સરલ, શાંત અને ધર્મચુસ્ત નર હતા. ધર્મના દરેક કાર્યોમાં તેઓ દરેક પ્રકારની સહાય આપતા એટલું જ નહીં પરંતુ કોષપણ જૈન વ્યક્તિ કોષપણ ધાર્મિક કાર્ય માટે સહાય માંગવા આવતા તે દરેકને યથાશક્તિ સહાય આપતા હતા.

ખાનદાન કુટુંબમાં જન્મ લીધેલ હોવાથી ધાર્મિક વૃત્તિ જેવા ઉચ્ચ ગુણો વડિલો તરફથી વારસામાં ઉતર્યા હતા. તેટલું જ નહીં પરંતુ વડિલોએ આરંભેલ, સંભાળેલ દરેક ધાર્મિક કાર્ય પૂર્ણ કરી પૂર્ણ સંભાળ હેવટ સુધી રાખી તેમાં વધારો કરેલ હતો.

ધર્મ ઉચ્ચ વૃત્તિને લીધે દેવ, ગુરૂ અને ધર્મની ભક્તિ કરનારા હોવાથી જૈન કુલ લુપણરૂપ હતા. પોતાના સરલ, શાંત સ્વભાવને લઇને અત્રેના જૈન સમુદાયમાં સારી છાપ પડી હતી, એટલું જ નહીં પરંતુ સમુદાયના કોષ તેવા ખેંચતાણના પ્રસંગે કોષપણ જાતના મમત્વ કે ખેંચતાણથી દુર રહી પોતાના કાર્યમાં મશગુલ રહેતાં અને શાંતિને ઇચ્છનારા હોવાથી અને તો શાંતિ અને સુલેહ સાચવવા પ્રયત્ન કરતા હતા. જેને લઇને આ શહેરની જૈન પ્રજાને એક અરેખર ધાર્મિક નરરત્નની ખોટ પડી છે.

શ્રીમંત અને પોતાના ધંધામાં ઘણા જ કુશળ છતાં એક સાદામાં સાદી જીંદગી ભોવગતા હતા, તેટલું જ નહીં પરંતુ યથાશક્તિ ધાર્મિક કાર્યોમાં પૈસાનો પણ સારો વ્યય કરતા હતા. ભાવનગર શહેરથી જ માઇલ દુર વરતેજ ગામ છે કે જ્યાં જીનાલય ઘણું જ રમણીય, સુંદર અને ભવ્ય જે આવા નાના ગામમાં છે તેનું માન જેમ તેમના પિતાશ્રીને હતું તેમ તેથી વધારે ભવ્ય બનાવવાનું માન આ સ્વર્ગવાસી સદગુણાલંકૃત ગૃહસ્થને પણ છે. તેઓની જીંદગી અનુકરણીય હતી. તેઓની જીંદગી વધારે લંબાણી હોત તો આ શહેરના જૈન સમુદાયને વધારે લાભ થાત, તેમ તેઓના શુભ કૃત્યો અને ધાર્મિક વૃત્તિ એ ચોક્કસ પુરાવો છે. સ્વર્ગવાસી શ્રીયુત્ અમૃત-લાલભાઈની આ સભા ઉપર પ્રથમ લાગણી હતી, પાછળથી થતા સત્કાર્યોથી વૃદ્ધિ પામી હતી, જેથી તેઓ આ સભાના માનવંતા લાઇફ મેમ્બર થયા હતા. આવા સદગુણાલંકૃત અંધુના સ્વર્ગવાસ થતાં આ સભાને પણ એક અરેખર લાયક નરરત્ન સભાસદની ખોટ પડેલી હોવાથી આ સભા પોતાનો અંતઃકરણ પૂર્વક ખેદ બહાર કરે છે. અને તેઓના સુપુત્ર મીં હીરાલાલને તેઓના સ્વર્ગવાસી પિતાશ્રીના પગલે ચાલી તેમનાં કરેલ ઉત્તમ કાર્યો નીભાવી તેમાં બીજા ઉત્તમ કાર્યોનો વધારો કરશે એવી સૂચના કરે છે.

ઉક્ત અંધુએ અંતઃસમયે એક સારી મોટી રકમની સખાવત કરી છે. જેની હકીકત અમોને આવ્યા આદ પ્રકટ કરીશું. પ્રાંતે તે સ્વર્ગવાસી શાંત, ધર્મિષ્ઠ અને સરલ હૃદયના પવિત્ર આત્માને અખંડ શાંતિ મળે એવી પરમાત્મા પાસે પ્રાર્થના કરીએ છીએ.

- ૧૮ છા. ચેતરામજી વસારીમલ અમૃતસર
 ૧૯ ,, વનાતીમલ રામરતન રોષડ ત્રી. વ. લા. મે.
 ૨૦ શા. મુંદરજી ગીરધરદાસ કાપડીયા કુતીઆણા (બુનાગઢ) પે. વ. વા. મે.

સમાનું જ્ઞાનોદ્ધાર ખાતું-છપાત્તા ઉપયોગી ગ્રંથો.

માગધી—સંસ્કૃત મૂળ અવચૂરિ ટીકાના ગ્રંથો.

- ૧ “ સત્તરીસય ઠાણુ સટીક ” શા. યુનીલાલ ખુબચંદ પાટણવાળા તરફથી.
 ૨ “ સિદ્ધ પ્રાલૂત સટીક ” પ્રાંતિજવાળા શેઠ કરમચંદની બીજી સ્ત્રીના સ્મરણાર્થે.
 હા. શેઠ મગનલાલ કરમચંદ તરફથી
 ૩ “ રત્નશેખરી કથા ” શા. હીરાચંદગહેલચંદની દીકરી બેન પશીઆઈ પાટણવાળા ત.
 ૪ “ દાનપ્રદીપ ” શા. મુળજી ધરમશી તથા દુલભજી ધરમશી પોરખંદરવાળા ત.
 ૫ “ શ્રી મહાવીર ચરિત્ર ” શા. જીવરાજ મોતીચંદ તથા પ્રેમજી ધરમશી પોરખંદર-
 શ્રી નેમિચંદ્રસૂરિ કૃત. વાળા તરફથી શા. મુળજી ધરમશીના સ્મરણાર્થે.
 ૬ “ પદ્મસ્થાનક પ્ર-સટીક ” શા. પ્રેમજી નાગરદાસની માતૃશ્રી આઈ રણીયાતબાઈ માંગ-
 રાજવાળા તરફથી.
 ૭ “ બંધહેતુદય ત્રિભંગી સટીક ” શા. દુલચંદ વેલજી માંગરાજવાળા તરફથી.
 ૮ “ સુમુખાદિમિત્ર ચતુષ્ક કથા ” શા. ઉત્તમચંદ હીરજી પ્રભાસ પાટણવાળા તરફથી.
 ૯ “ ચૈત્યવંદન મહાભાષ્ય ” શા. હરખચંદ મકનજી પ્રભાસપાટણવાળા તરફથી.
 ૧૦ “ પ્રતિક્રમણુ ગર્ભ હેતુ ” શા. મનસુખભાઈ લલ્લુભાઈ પેથાપુરવાળા તરફથી.
 ૧૧ “ સંસ્તારક પ્રકીર્ણ સટીક ” શા. ધરમશી ગોવીંદજી માંગરાજવાળા તરફથી.
 ૧૨ “ શ્રાવકધર્મવિધિ પ્રકરણુ સટીક ” શા. જમનાદાસ મોરારજી માંગરાજવાળા તરફથી.
 ૧૩ “ ધર્મપરિક્ષા શ્રીજિનમંડનગણિકૃત ” બે શ્રાવિકાઓ તરફથી.
 ૧૪ “ સમાચારી સટીક શ્રીમદ્ ય. શા. લલુભાઈ ખુબચંદની વિધવા આઈ મેનાબાઈ પાટણ-
 શોવિજયજી ઉપાધ્યાયજી કૃત ,, વાળા તરફથી.
 ૧૫ “ પંચનિગ્રંથી સાવચૂરિ ” ૧૬ “ પર્યંત આરાધના સાવચૂરિ ”
 ૧૭ “ પ્રજ્ઞાપના તૃતીયપદ સંગ્રહણી સાવચૂરિ ” ૧૮ “ બંધોદયસત્તા પ્રકરણુ સાવચૂરિ ”
 ૧૯ “ પંચસંગ્રહ ” શેઠ રતનજી વીરજી ભાવનગરવાળા તરફથી.
 ૨૦ “ શ્રાધ્ધવિધિ ” શેઠ જીવણભાઈ જ્યેષ્ઠ ગોધાવાળા તરફથી.
 ૨૧ “ પદ્મદર્શનસંમુચ્ચય. }
 ૨૨ “ ઉત્તરાધ્યાયન સૂત્ર શ્રીમદ્ ભાણુ સાહેબ યુનીલાલજી પન્નાલાલજી પાટણવાળા તરફથી.
 ભાવવિજયજી કૃત ટીકા.
 ૨૩ “ બૃહત્ સંઘયણી શ્રીજિનભદ્રગણી ક્ષમાશ્રમજીકૃત ” એક સભા તરફથી.
 ૨૪ “ કુમારપાળમહાકાવ્ય ” શા. મગનચંદ ઉમેદચંદની વિધવા આઈ ચંદન પાટણ તં
 ૨૫ “ કુવલયમાળા ” (સંસ્કૃત) આ સભા તરફથી.
 ૨૬ શ્રી વિજયચંદ કેવળી ચરિત્ર (મૂળ) પાટણનિવાસી બેન રક્ષમણિ તરફથી.

હાલમાં નવા ગ્રંથોની થયેલી યોજના.

(જૈની છપાવવાની શરૂઆત થઈ ચૂકી છે.)

૨૭ પ્રાચિન જૈન લેખ સંગ્રહ. (વિસ્તારયુક્ત ટિપ્પણી અને ઉપોદ્ધાત સાથે.)

૨૮ વિજ્ઞાપ્તિ સંગ્રહ.

૨૯ વિજયદેવ મહાત્મ્ય. (બે ભાગમાં ભાષાંતર વિગેરે ઉપયોગી માહેતી સાથે)

૩૦ કૃપારસ કોષ.

૩૧ કરુણાવજ્રાયુધ નાટક.

૩૨ જૈન ગ્રંથ પ્રશસ્તિ સંગ્રહ. (જૈન ઇતિહાસનાં અંગભૂત સાધનો.)

૩૩ જૈન ઐતિહાસિક રાસ સંગ્રહ. ૩૪ પ્રાચીન પાંચમો કર્મગ્રંથ. વાઙ મળીવાઙ
જામનગરવાળા તરફથી.

૩૫ શત્રુંજયોદ્ધાર પં ૦ વિવેકધીરકૃત ॥

૩૬ લિંગાનુશાસન-સ્વોપજ્ઞ ટીકા. ૩૭ ધાતુપારાયણ.

૩૮ શ્રી નયોપદેશ. (શ્રીમદ્ યશોવિજયજી કૃત ન્યાયનો અપૂર્વ ગ્રંથ.)

૩૯ કલ્પસૂત્ર કીરણાવલી. (શ્રીમદ્ ધર્મસાગરજી ઉપાધ્યાયજી કૃત.)

૪૦ શ્રી સમ્યક્ત્વ કૌમુદિ (ભાષાંતર) વિવિધ કથાઓ સહિત, શ્રી પાછીયાપરવાળા શાહ
રણછોડદાસ ભાઈચંદ તરફથી.

૪૧ “ પરમાણુ ”, નિગોદ અને પુદ્ગલછત્રીશિ મૂળ-ટીકા “અને ભાષાંતર ” ઝવેરી ચીમનલાલ
મોહનલાલ ભાઈ હેમચંદ મુંબઈ. તં (ભાષાં. કર્તા મુનિરાજ શ્રી દેવવિજયજી.)

૪૨ અધ્યાત્મ મત પરિક્ષા. ભાષાંતર

૪૩ શ્રી અનુયોગદ્વારસૂત્રનું સંક્ષિપ્ત રહસ્ય-ભાષાંતર. ઝવેરી ચીમનલાલ મોહનલાલ ભાઈ
હેમચંદ મુંબઈ. (ભાષાંતર કર્તા મુનિરાજશ્રી દેવવિજયજી.)

શ્રાવિકા

(સચિત્ર માસિક,)

શ્રાવિકા જહેનો સ્વધર્મ સમજી કર્તવ્યનિષ્ઠ અને, અને ગૃહસંસાર નંદનવન
સમાન સુખરૂપ થઈ પડે, તેમજ બાળકોને સુરક્ષિત, સુદૃઢ તેમ સચેતન બનાવવાને
કેળવાય તેવા ખાસ હેતુથી ‘ શ્રાવિકા ’ નામનું માસિક ચિત્રો સાથે જાન્યુઆરી
સને ૧૯૧૭થી બહાર પડશે. તેમાં ભરતકળા, પાકશાસ્ત્ર, ઘરવૈદ્ય, અને તેવા સ્ત્રી
ઉપયોગી વિષયો પણ સહેલી ભાષામાં ચિત્રયુક્ત લેવાશે, ભેટ પણ સ્ત્રી ઉપયોગી
પ્રગટ થશે, વર્ષનું લવાજમ ટપાલ ખર્ચ સાથે ફક્ત રૂ. ૨-૦-૦ રાખેલ છે, નામ
નોંધાવવા પુરતીજ કોપી પ્રગટ થશે, માટે જલદી નામ નોંધાવો. લખો:—

જૈન પત્રની ઓફિસ-ભાવગર.